

POLITISKE SPIRER

EN STUDIE AV UNGDOMSPOLITISK ERFARINGS INNVIRKNING PÅ STORTINGSPOLITIKERES MEDIESYNLIGHET

Bacheloroppgave i statsvitenskap

Universitetet i Stavanger

Jens Hestnes Andersen

Studentnummer: 266730

Veileder: Gunnar Thesen

Lvert dato: 15.05.2024

Antall ord: 8611

Innhold:

SAMMENDRAG:	3
FORORD OG TAKK:	4
1. INNLEDNING:	5
1.1. Avgrensning og forskningsspørsmål:	6
1.2. Hvorfor ungdomspolitik og media?	6
2. TEORI:	8
2.1. OM MEDIALISERING:	9
2.2. PROFESJONALISERINGEN OG TILSKUERDEMOKRATIET:	10
2.2.1. Ungdomspartiernes Medietrening:	12
2.2.2. Makt og ungdomspartiernes maktbegrensning:	12
2.2.3. Ungdom og Medialisering:	14
2.2.4. De ambisiøse:	16
2.3. DET ANNET MEDIAKJØNN:	16
2.4. HULLET I TEORIEN:	17
2.4.1. MINE HYPOTESER:	17
3. METODE OG DATA:	18
3.1. KVANTITATIV METODES HINDER OG BEGRENSNING:	18
3.2. NEGATIV BINOMIAL REGRESJONSANALYSE:	19
3.2.1. HVORDAN TOLKE REGRESJONSMODELLEN:	19
3.3. INNLEDENDE OM DATASETTENE:	20
3.4. DATASETT:	21
3.4.1. AVGRENSNING AV DATASETTET:	22
3.4.2. POPULASJON:	23
3.4.3. OPPERASJONALISERING:	24
4. FUNN OG ANALYSE:	25
4.1. HVA VISER DATAEN? UNIVARIAT ANALYSE:	25
4.2. De medierettede ungdomspartipolitikerne:	30
4.3. KJØNNSFORSKJELLEN:	32
5. KONKLUSJON:	35
6. BIBLIOGRAFI:	36

GRAFER OG TABELLER:

<i>Histogram med spredning av alle observasjoner med under 26 artikler på en måned</i>	27
<i>Stolpediagram som viser den forholdsmessige fordelingen av alle observasjonene fra 0 til 5</i>	28
<i>Stolpediagram med forholdsmessig oversikt over andel med versus uten ungdomspolitisk erfaring</i>	29
<i>Prediksjonsmodell: Forhold mellom kjønn og ungdomspolitisk erfaring.</i>	34
<i>1: Råtabell med fordeling av politikere i antall</i>	20
<i>2. Råtabell med variabelforklaring, Minste obs. Største obs. og gjennomsnittsobservasjonene.</i>	25
<i>3. Regresjonsmodell, mediesynlighet ~ ungdomspolitisk erfaring + Kjønn + kontrollvariabler</i>	31
<i>4. Regresjonsmodell, Mediesynlighet ~ Kjønn*Ungdomspolitisk Erfaring + kontrollvariabler</i>	32

SAMMENDRAG:

I denne kvantitative studien tar jeg for meg hvordan Stortingspolitikeres mediesynlighet blir påvirket av deres ungdomspolitiske erfaring. Teori rundt medialisering og profesjonalisering av politikken knyttes sammen med ungdomspolitikken og det benyttes empirisk grunnlag for å kunne vise at tidligere ungdomspolitikere som senere har blitt Stortingsrepresentant, gjennomgående har en høyere mediesynlighet enn sine Stortingskolleger uten ungdomspolitisk erfaring. Funnene i denne teksten bidrar til å klargjøre og avdekke hvordan ungdomspolitikk, som står sterkt i Norge, påvirker storpolitikken. Som borger er det viktig å engasjere seg og å stille spørsmål ved makthaveres virke og fortid. Dette for å best mulig forstå hvordan de tar avgjørelser og hvordan de bruker erfaringen sin til å utøve makt. Funnene i denne bacheloroppgaven viser klart at makthaverne bruker media forskjellig dersom bakgrunn fra ungdomspolitikken tas i betraktning. Et annet funn er den effekten ungdomspolitisk bakgrunn har for kjønnsgapet blant parlamentarikere i mediebildet. Det vises til en positiv, men ikke statistisk signifikant effekt for de kvinnelige politikerene med ungdomspolitisk bakgrunn. Dette funnet kan kanskje, dersom forsket videre på bidra til mer mediesynlighet blant kvinnelige politikere generelt. Under analysedelen finnes det tilfredsstillende empirisk grunnlag for å kunne understøtte hypotese 1, mens hypotese 2 og hypotese 3 vises av empirien å ha en løs positiv sammenheng, men her er det ikke etablert tilstrekkelig statistisk signifikans til å fullstendig kunne utelukke de respektive nullhypotesen, eller spuriøse funn med utenforliggende forklaringer.

Hypotese 1:

Stortingspolitikere med tidligere verv fra ungdomsparti har høyere mediesynlighet (her regnet i artikler per måned) enn Stortingspolitikere uten ungdomspartierfaring.

Hypotese 2:

Ungdomspolitisk erfaring vil ha en utjevne effekt på kjønnsforskjellen blant Stortingspolitikeres mediesynlighet (her regnet i artikler per måned).

Hypotese 3:

Forutsatt at menns mediesynlighet også øker, vil Kvinnens mediesynlighet øke mer enn menns mediesynlighet når kontrollert for ungdomspolitisk erfaring.

FORORD OG TAKK:

Denne oppgaven har vært en lang og krevende prosess med mange gode støttespillere på veien. Den store idéen om å skape forskning som kan hjelpe oss med å forstå ungdomspolitikken som fenomen og hvordan den påvirker «voksen»-politikken har lenge vært et mål for meg, men den har også vært et hinder. Heldigvis har jeg hatt en god veileder som har vist hvordan små skritt på veien mot målet er viktig for å sikre at arbeidet blir skikkelig og at oppgaven blir god. Takk Gunnar, for god veiledning og hjelp med arbeidet, og for flere gode, åpne samtaler om oppgaven som har vært så utrolig viktig for å dra oppgaven i havn. Det hadde ikke vært mulig uten din hjelp.

Takk, til mams og paps som har støttet gjennom hele prosessen og som alltid har pushet og hatt troen på meg.

Opgaven som avslutter studietiden min i Stavanger er også produkt av tre gode år som har blitt så utrolig mye bedre av rugbyklubben og miljøet jeg har vært så heldig å være en del av. Dessverre har de to siste månedene kommet med to hjernerystelser på banen som har holdt meg vekke fra rugby-familien min her i Stavanger, men jeg er likevel kjempeheldig som i tre år har fått vært en del av en slik familie.

Jeg håper denne oppgaven bare er en start på konkretiseringen av denne store idéen og arbeidet med å avdekke de politiske spirenes videre vekst og virke.

1. INNLEDNING:

“Born as I was the citizen of a free state and a member of its sovereign body, the very right to vote imposes on me the duty to instruct myself in public affairs.”

Jean-Jaques Rousseau (2004)

Som politisk engasjert, men også som subjekt underlagt statlig styring finner jeg det viktig å stille spørsmål ved alle makthaveres ønsker og engasjement. Det er essensielt for et pluralistisk demokratisk som i det norske systemet å vite hvordan forskjellige faktorer påvirker maktutøvelsen og arbeidet som makthaverne tar for seg. En slik faktor som jeg, som tidligere ungdomspolitisk aktiv, finner svært interresant er hvordan ungdomspolitisk bakgrunn kan påvirke det arbeidet våre øverste politikere utfører. Som en del av et overordnet spørsmål om ungdomspolitikere danner en slags elite, også internt i politikken, vil jeg begynne med å finne ut om det å ha vært ungdomspolitiker kan påvirke det arbeidet som gjøres som Stortingspolitikker. I en masteroppgave fra 2014 finner Aleksander Eilertsen empirisk grunnlag til å konstantere en sammenheng mellom politiske maktposisjoner og ungdomspartibakgrunn. Gjennom oppgaven opererer Eilertsen med en antagelse om at grunnen til dette er gitt blant annet ved treningen disse politikere har i mediehåndtering.

«I takt med fremveksten av massemedia har behovet for politikere med talegaver og evnen til å håndtere media blitt stadig viktigere. Tidligere nasjonale ungdomspolitikere tilbyr disse ferdighetene.»

(Eilertsen 2014)

Denne antagelsen gir grunnlag for videre forskning og bevises ikke i Eilertsens oppgave. Denne oppgaven skal ta for seg om Eilertsens antagelse kan sies å kunne stemme eller ikke. Gjennom sekundærdata gitt av NSD og MaLM-datasettet skal jeg gjennomføre en negativ binomial regresjonsanalyse og forsøke å gi svar på hvorvidt Stortingspolitikere med ungdomspolitisk bakgrunn bruker media forskjellig fra Stortingspolitikere uten denne erfaringen. Og hvorfor skal egentlig erfaring fra ungdomspartiene ha en innvirkning i det hele tatt?

1.1. Avgrensning og forskningsspørsmål:

På bakgrunn av Eilertsens antagelse er det interessant å undersøke hvordan mediesynlighet varierer mellom Stortingspolitikere når det kontrolleres for om politikerne tidligere har innehatt verv i ungdomspolitikken. Bruker Stortingspolitikere med tidligere ungdomspolitiske tillitsverv media i større grad enn Stortingsrepresentanter som kom inn i politikken uten denne erfaringen?

Der finnes allerede empirisk grunnlag for å si at andre variabler skaper tydelige gap i mellom parlamentarikerne i mediebildet. For eksempel finner Thesen&Yildirim (2023) et gap mellom mannlige og kvinnlige parlamentarikers mediesynlighet med stor negativ innvirkning for kvinnene. Kan denne erfaringen, og «ferdighetene» fra ungdomspolitikken som Eilertsen sikter til, vise seg å ha noen effekt på andre faktorer som for eksempel kjønnsgapet mellom parlamentarikerne?

Disse spørsmålene kan best konkretiseres og undersøkes som følgende forskningsspørsmål:

1. Opptrer Stortingspolitikere med tidligere tillitsverv i ungdomspolitikken oftere i media enn Stortingspolitikere uten ungdomspolitisk bakgrunn?
2. Kan ungdomspolitikken og medført medietrening potensielt gi en balanserende effekt for kjønnsforskjellen som allerede eksisterer blant parlamentarikere i mediebildet?

1.2. Hvorfor ungdomspolitikk og media?

Dersom man følger antagelsen til Eilertsen legger han til grunn Bernard Manins(1997) teori om at samfunnet er i endring fra et partidemokrati til et såkalt «tilskuerdemokrati»(Eilertsen 2014, 1). Utsagnet fremviser også en antagelse om at politikere som kommer fra ungdomspartiene vil være bedre rustet for det medialiserte politiske landskapet. For å forstå hvorfor politikere med ungdomspolitisk bakgrunn potensielt kan ha en annen forutsetning for hvordan de arbeider med media må vi først forstå læringen som ligger i ungdomspartiene og det bildet de er en del av. Som vist i teoridelen styrer *medialiseringen* av politikken makt vekk fra politikernes programmer og

over i personlig tillit til politikerne. Derfor har *opinionsherredømme* (Saglie 2018,242), *sakseierskap* og navigering av medielandskapet blitt en viktig ressurs for politikere. Dette tar jeg også nærmere for meg i teoridelen hvor jeg forsøker å fremvise og understøtte teorien om en *medialisert* politisk hverdag og hvorfor ungdomspolitisk erfaring kan sies å ha en viktig rolle å spille for arbeidet som Stortingsrepresentant.

Sentralt er også å forstå ungdomspartiens rolle i oppfostringen av gode politikere. Dette gjør vi best ved å forstå ungdomspartiens begrensninger. Ungdomspartiene som i all hovedsak er bygget opp og driftet av mindreårige har selvsagt ingen direkte makt i demokratiet ettersom både stemmerett og valgbarhet, og dermed *voteringsmakt*, er forbeholdt myndige personer. Det er derimot, som vist i teoridelen en helt annen prosess som gjør seg gjeldende for ungdomspartiene for å bedrive maktutøvelse i det politiske landskapet. Ressursene til ungdomspartiene ligger heller i utøvelsen av innflytelse overfor andres valg og meninger. Ungdomspartiene er derfor blant annet nødt til å bruke media aktivt for å utøve innflytelsesmakt. Essensielt for ungdomspartiene blir derfor skoleringer, medietrening og lobbyvirksomhet. Det er nettopp denne *skoleringen* som er så fremtredende i ungdomspolitikken, samt arbeidet med politikk-påvirkning som er blitt så viktig i *tilskuerdemokratiet*. Dessverre svarer ikke eksisterende teori tilstrekkelig på dette spørsmålet og gir liten innsikt i kunnskapen om medie(strategi og bruk) som tas med fra ungdomspolitikken og videre inn i Stortingspolitikken.

Gjennom denne oppgaven skal det derfor kastes lys over mulige sammenhenger mellom ungdomspolitikk og norske parlamentarikere som skal videreutvikle tidligere forskningsfunn og noen antagelser, med et fokus på utførelse av oppgaven som stortingspolitiker. Oppgaven vil gjennom empiri forsøke å ta for seg hvordan medialiseringen styrker skillet mellom personer plukket fra ungdomspolitikken og personer som kommer inn i politikken uten ungdomspolitisk erfaring. Tidligere forskning har basert seg mye rundt Stortingets sosiale sammensetning og sammenhengen mellom stortingspolitikeres ungdomspolitiske bakgrunn og virke. Det gis også plass i den eksisterende forskningen til spørsmål om sammenheng mellom politisk ambisjon og ungdomspolitisk bakgrunn. Det har også, som nevnt av både Eilertsen (2014) og Narud et al. (2014) blitt en større demografisk spredning i Stortinget. Selv om Narud et al. (2014)

i hovedsak gir en oversikt over hvordan representasjonen har blitt endret gjennom utdanningsnivå og som følge av kvinnes inntog er også ungdomspolitikken en viktig faktor å se på. Eilertsen (2014) gir en grundig gjennomgang av ungdomspolitikken tilstedeværelse Stortinget. Narud et al. (2014) gir en god gjennomgang av demografisk spredning blant parlamentarikerne. Thesen og Yildirim (2023) viser hvordan det er demografiske forskjeller blant selv blant parlamentarikere når det kommer til mediebildet. På feltet med ungdomspolitik, media og kjønn finnes det derimot lite til ingen forskning.

Det finnes også lite til teori utviklet på hvordan ungdomspolitik påvirker arbeidet som gjøres av Stortingspolitikere. Dette problematiserer også Eilertsen i sin oppgave der han anerkjenner at forskningen på området bærer preg av mange funn knyttet til representasjon, men lite teori om påvirkning av arbeid. Kolltveit, Karlsen og Aardal (2022) sitt langtidsprosjekt handler delvis om å tette dette gapet. Denne oppgaven skal ta for seg en liten del av det å svare på om det finnes noen forskjell på hvordan Stortingspolitikere med ungdomspolitisk bakgrunn navigerer det politiske landskapet i forhold til sine kolleger. Det politiske landskapets endring (eller metamorfose) som beskrevet av Manin (1997) fører til at politikere blir stadig viktigere aktører og derfor er det svært viktig å undersøke faktorer som potensielt kan føre til maktsentralisering og videre krystallisering av en politisk elite.

2. TEORI:

Selv om det, som vist senere, er bred enighet blant forskere om at politikken i stor grad profesjonaliseres og distanseres fra sivilpopulasjonen (Katz and Mair 1995,8&15; Weiss 2020,3), er det fremdeles dimensjoner rundt denne profesjonaliseringen, slik som ungdomspolitisk bakgrunn, som ikke er utforsket i særlig stor grad. Eilertsen (2014) forsøker å gi et grundig innblikk i nettopp den ungdomspolitiske dimensjonen og viser i sin oppgave hvorvidt ungdomspolitisk fortid kan ha noe å si for blant annet sjansen for å bli innvalgt på Stortinget, samt karrierelengde og ambisjon. Funnene til Eilertsen gir som nevnt innledningsvis grunn til videre spørsmål rundt ungdomsengasjement. Eilertsen åpner allerede i sammendraget opp for at Stortingspolitikere med tidligere ungdomspolitisk bakgrunn er svaret på «[...] behovet for politikere med talegaver og evnen til å håndtere media [...]» (Eilertsen 2014). Av denne antagelsen om et «behov» for

taleevner og evne til å håndtere media ligger et inneforstått premiss om at håndtering av massemedier er en oppgave som til en viss grad påvirker seleksjonen av politikere til fordel for dem med ungdomspolitisk erfaring. Flere forskere har i senere tid understøttet denne antagelsen (Hooghe, Stolle, and Stouthuysen 2004,196; Kolltveit, Karlsen, and Aardal 2022,301; Narud 2006,370). Eilertsens oppgave tar ikke direkte for seg mer enn ungdomspolitikkenes påvirkning på seleksjonsprosesser, men der er en underforliggende antagelse om en påvirkning på Stortingspolitikeres medieferdigheter som min oppgave skal være med å svare på.

Første del av teorien skal ta for seg medialisering og profesjonalisering som konsepter. Etter det skal det vises til hvordan ungdomspartiens medietrening springer ut av nødvendighet for ungdomspartiene og at maktbildet og innvirkningskulturen ungdomspartiene er en del av skaper denne nødvendigheten. Det skal også vises at akkurat denne medietreningen gir tidligere ungdomspolitikere et fortrinn ovenfor øvrige politikere i mediebildet på grunn av blant annet ambisjon og sosiale ferdigheter, og ikke på grunn av status eller en oppbygget etos. Det skal videre undersøkes om dette fortrinnet kan komme med den heldige bieffekten at kvinnelige parlamentarikere får mer plass i media og trår ut av den negative trenden med skjev representasjon som vist av Thesen&Yildirim (2023). Men hvorfor er det så viktig for politikere å ha lik tilgang på media og hvilken rolle spiller media i politikken egentlig?

2.1. OM MEDIALISERING:

Medialiseringen som prosess henviser til hvordan media i stor grad har gjort seg selv gjeldende som politisk aktør. Opprinnelig en ide fra Kent Asp i *Måktiga massmedier: studier i politisk opinionsbildning* (Asp 1986) har medialiseringen av politikken blitt et kjent og stort tema for videre forskning (Hjarvard 2008; Thesen 2007; Toril Aalberg 2009). Thesen (2004,90) sine funn tilsier nettopp det at media i likhet med partiene har en signifikant påvirkning på den politiske dagsorden, da målt gjennom både stortingskomiteenes agendaer, men også at media gjennom agendasetting «gjør seg gjeldende i alle stortingssesjonene» (Thesen 2004,90). Dette er sterke indikatorer på tilstedeværelse av en *medialiseringsprosess*. Thesen (2004; 2007) og arbeid i kombinasjon med Hjarvard (2008) og Midtbø (2011) gir oss gode forutsetninger for å se

hvordan agendaen påvirkes av media. Midtbø legger også frem og drøfter spørsmålet rundt hvilke Stortingspolitikere som best lykkes i å skape medieinteresse og sette agenda i det han kaller for et media-demokrati (mediated democracies) (Midtbø 2011, 228).

En dimensjon som flere andre forskere (Midtbø 2011; Thesen 2007; Thesen and Yildirim 2023; Yildirim et al. 2023) utforsker videre er medialiseringens konsekvenser. Mens Midtbø (2011) og Yildirim et al. (2023) tar for seg modeller som forsøker å forklare variasjoner i mediesynlighet, er det fremdeles ett vesentlig element som mangler, nemlig ungdomspolitisk erfaring. Midtbø (2011) viser blant annet til at mediaoppmerksomheten må kappes om mellom Stortingspolitikere og at det er noen politikere som spesifikt blir utpekte foran andre for å ta hånd om media for å skape en klar og samlet tone utad (Midtbø 2011, 228). Han peker også videre på det han kaller en balanse i mediebildet som kommer av etterspørselen etter god uavhengig journalistikk etterspurt som i en slags markedsmodell (Midtbø 2011, 229). Likevel er det også vist til forskjellige biaser i media som andre forskere går mer i dybden på (Midtbø 2011; Thesen and Yildirim 2023; Yildirim et al. 2023). Et slikt bias er for eksempel kjønn (Thesen and Yildirim 2023). Der Narud et al. (2014) peker på kvinnenes inntog i Stortinget, viser Thesen and Yildirim (2023) på kvinnenes videre underrepresentasjon blant parlamentarikerne.

2.2. PROFESJONALISERINGEN OG TILSKUERDEMOKRATIET:

Blant de norske parlamentarikerne har det i lang tid vært en økende grad av det sosiologiske fenomenet som av Narud & Valen (2006) blir betegnet som en politisk profesjonalisering, med det som av (Matthews 1999) blir beskrevet som en overvekt av karrierepolitikere. Profesjonaliseringen, en stadig økende andel politikere som ikke har annen arbeidserfaring enn politikken (Matthews 1999; Narud 2006; Narud et al. 2014), samt tendenser til en homogenisering blant Stortingspolitikere i form av utdanning (Narud 2006; Narud et al. 2014, 304 & 305), kan også, som vist i denne studien og i Eilertsens oppgave innebære en økende grad av politikere som kommer fra ungdomspolitikken. Masteroppgaven levert av Eilertsen (2014, 57) forsøkte å finne ut av, og lyktes i å finne sammenhenger mellom profesjonalisering av parlamentarikerne og ungdomspolitikken, han fant sterkere sammenhenger mellom ungdomspolitikk og politisk

ambisjon, representert ved regjeringsposisjoner og politiske topposisjoner. Eilertsen er derfor en av de første som systematisk forsøker og lykkes med å knytte ungdomspolitikken inn i profesjonaliseringsdiskusjonen i Norge. Han viser også til det han kaller økende politisk kompleksitet og politisk systemendring(Katz and Mair 1995) og vekst i saksområder politikken tar for seg og peker på at det kan være en plausibel forklaring for den økende profesjonaliseringen(Eilertsen 2014,58) og at ungdomspartiene har blitt en så attraktiv rekrutteringsarena(Hooghe et al. 2004,194). Eilertsens antagelse om behov for medietrente politikere kan også sammenflettes med Manins tese om tilskuerdemokratiet(Midtbø 2011,243) viser til at etterspørselen etter politikere har endret seg. Akkurat dette kan være en svært viktig faktor for et av hovedfunnene til Eilertsen (2014). Ungdomspolitikere og rekrutteringen av disse blir viktigere i alle grener av den politiske styringen av Norge(Eilertsen 2014; Kolltveit et al. 2022; Midtbø 2011).

Der det tidligere var behov for partiaktivister med høy lojalitet til partiet og partibyråkrater, er det nå heller behov for medietrente politikere(Midtbø 2011,243), eller «mediaeksperter»(Eilertsen 2014,71). Velgerne spiller i tilskuerdemokratiskildringen også en viktigere, mindre fastsatt rolle og flyter mer fritt mellom partiene(Manin 1997; Midtbø 2011). Partiene kjemper i tilskuerdemokratiet om velgere som en vare som kan kjøpes(Manin 1997,222; Midtbø 2011,228&229). Her blir sammensetningen av en politisk klasse, *kartellpartier*(Katz and Mair 1995) tydelig med en systematisk profesjonalisering av politikerne, og et offentlig politisk lederskap(Saglie 2018,242) dras frem som en viktig dimensjon for politisk makt og handlekraft(Manin 1997,222&228; Narud 2006,361; Narud et al. 2014,304). Manin vektlegger spesielt, i det han kaller metamorfosen av representativ statsstyring, et mer personlig valg når det kommer til politikken(Manin 1997,221). Dette styrer folket i retning profesjonelle politikere.

“Voters too know that the government must deal with unpredictable events. From their point of view, then, the personal trust that the candidate inspires is a more adequate basis of selection than the evaluation of plans for future actions.”(Manin 1997,221).

Det som konstanteres her av Manin er det han kaller personligjøringen(personalization) av politikken og det personlige (medie-, og bakgrunns-påvirkede) valget som også videre understøttes av nyere forskning(Hooghe et al. 2004,196; Midtbø 2011,230; Yildirim et al.

2023,1375). Han understøtter også tesen om tilskuerdemokratiet med den sterke effekten saker(issues raised) og hva som står på spill(stakes) har på velgerbevegelsen, nærmere det Midtbø (2011) kaller et voluntaristisk perspektiv på politikeres mediesynlighet.

«A voluntaristic perspective would suggest that personal effort and competence, rather than social and political background, contribute to newsworthiness.»(Midtbø 2011,230).

Der velgerne tidligere har uttrykt sosial og kulturell klasse eller tilhørighet gjennom stemmegivningen, gir Manin og Midtbø uttrykk for en mer moderne reaktiv velgergruppe. Denne velgergruppen responderer bare på de enkelte dimensjonene ved hvert enkelt valg(Manin 1997,222), og ikke nødvendigvis på politisk etos(Midtbø 2011,230). Dette gir følgende et inntrykk av at ungdomspolitisk erfaring ikke kommer som et nyttestempel som automatisk gir mediesynlighet, men heller at det gir verktøy for mediehandling som kan brukes for å tilegne seg mediesynlighet og tillit(Manin 1997,221; Midtbø 2011,230&231). Kan de tidligere ungdomspartimedlemmene altså ha lært seg å utnytte media som en kanal for å forsøke å tilegne seg denne tilliten og for å mobilisere velgere?

2.2.1. Ungdomspartiernes Medietrening:

Forståelsen av ungdomspartiernes kritiske rolle for partipolitikken må forstås som en nødvendighet av medialiseringens stadige krav til høy politisk kompetanse og krav til tillitsvekkende politikere, men også som et produkt av *ungdomspartiernes maktbegrensninger*. For å forstå hvordan ungdomspolitikere svarer til disse kravene må man først forstå hvorfor medietrening og spesialisering tar plass i ungdomspartiene og hvordan ungdom ellers interagerer i politikken. Deretter skal det vises hvorfor akkurat dette blir så nyttig for *de ambisiøse* som har ønsker om videre politiske karrierer. Avslutningsvis tar jeg for meg hvordan kjønn kan forstås som en begrensende faktor for mediesynlighet, men hvorfor *det annet mediakjønn* potensielt kan stille på lik linje dersom de også har ungdomspolitisk erfaring.

2.2.2. Makt og ungdomspartiernes maktbegrensning:

For å bestemme mer konkret hvilke forutsetninger ungdomspartiene har for å lage gode politikere, med høyere mediesynlighet enn politikere uten ungdomspolitisk erfaring er det

viktig å forstå begrensningene og utfordringene som ungdomspartiene møter i den politiske arenaen.

Etter teori fra Steven Lukes (2012) brukes det i denne oppgaven en antagelse om at makt har tre dimensjoner og utøvelsen av makt holder tre «ansikter». Lukes presenterer gjennom *Power: A Radical View*(2012) opprinnelig fra 1974, en maktforståelse som tar for seg makt som en tredelt størrelse. Delt av Lukes i latent eller observerbar interessekonflikt hvor makten tar form som overtalelsevne versus påvirknings- eller innflytelsesmakt får vi gjennom teorien til Coe et al. (2016,1328) en god oversikt over hvordan ungdom(spartier) har begrenset makt. Ungdomspartiernes makt dreier seg ikke om voteringsmakt hvor de kan være med å bestemme ved direkte stemmegivning(Coe et al. 2016,1328; Hooghe et al. 2004,195; Weiss 2020,7), men dreier seg heller om å nytte seg av innflytelsesmakt. Dette finner også Coe et al. (2016,1327) i det de betegner som en flerstegsprosess for politisk engasjement blant ungdom. Denne flerstegsprosessen påstår de er tilstedeværende i alt av ungdomsengasjement, men effektiviseres av generasjonsmingling. Coe et al. (2016,1333) viser til at «voluntary associations and the youth council (i.e. mixed-generation groups) offered youth the greatest possibility to engage in multiple arenas, whereas school-based groups and sub-cultures (i.e. youth-led, peer-centered) did not have this same potential.» (Coe et al. 2016,1333). Her er forflyttelsen av engasjement fra en til flere arenaer(multiple arenas), media for eksempel, viktig for ungdom for å skape endring (Coe et al. 2016,1325). Ved det Lukes kaller interessekonflikt (forstås i Coe et al. som et ønske om politisk endring) kan med andre ord ikke ungdomspartiene utøve makt gjennom «Force» «Coercion» (Tvang/Flertallsmakt) for å skape endring, men må heller ty til det Lukes kaller «Inducement», «Encouragement» eller «Persuasion» henholdsvis inntrykk, oppmuntring, eller overtalelse (Lukes 2012,268,272&273). Både tradisjonelle medier og sosiale medier er vist å være verktøy ungdom bruker mer i politisk engasjement(Kolltveit et al. 2022; Ødegård and Berglund 2008; Weiss 2020) og hvor ungdomspartiernes makt til påvirkning og holdningsendring(Coe et al. 2016,1325) kommer gjennom inntrykk, oppmuntring og overtalelse(Lukes 2012,268). Som vist under den neste delen om ungdom og medialisering viser Kolltveit et al. (2022) og Ødegård&Berglund (2008) også gjennomgående hvordan ungdom i stor grad engasjerer seg fra sak til sak og hvorfor

politisk organisert ungdom er nødt til å være mediatrente for å kunne engasjere seg. En mer abstrakt forståelse av ungdommens maktbegrensninger er verbalisert som “youth are involved in contesting market-driven consumption, neighborhood marginalization, adult-supervised youth participation, and academic institutions. [...] Youths’ possibilities for making use of different resources are shaped by contemporary conditions and social hierarchies. Yet, what youth do differently from previous generations is merging the boundaries associated with state-centered definitions of power in politics.”(Coe et al. 2016,1323; Coe and Vandegrift 2015). Det forklares her hvordan ungdoms måte å drive påvirkning er flytende og i konstant endring og tilpasning til tilgjengelige plattformer. Dette sammen med funnene til Kolltveit et al. (2022,296) om valgkampaktiviteter for ungdomspolitikere viser også til erfaring som er svært relevant å ta med inn i for eksempel verv som Stortingsrepresentant.

2.2.3. Ungdom og Medialisering:

Norsk ungdom generelt sett har lenge vært en aktiv del av det politiske landskapet. Spesielt vises det av Ødegård&Berglund (2008,595) til generasjonsstudier som viser at ungdom 14-18 år er blant de mest politisk aktive gruppene. Her er det viktig å også merke at det høye aktivitetsnivået antydes å være på grunn av protestaktivitet mer proaktive former for politisk påvirkning og at de eldre alders-grupperingene heller tenderte til formaliserte og organiserte former for politisk aktivitet(Ødegård and Berglund 2008,595). Dette understøtter også hvorfor antagelsen om en mediaspesialisert ungdomspolitisk sphaere kan være riktig(Coe and Vandegrift 2015,139; Kolltveit et al. 2022,296; Fisher 2012). Ødegård og Berglund (2008,595) peker på at ungdom er flinkere på å delta i det de kaller «cause oriented activity» eller *sakstilknyttet-aktivisme* heller enn *formaliserte politiske prosesser*. Dette understøttes av Kolltveit et al. (2022 s. 296) og Weiss (2020,7) som peker på ungdomspolitikere som mer ekstreme enn den gjennomsnittlige velger fra et parti. På en undersøkelse blant ungdomspolitikere og velgere hvor de kan plasere seg langs en venstre-høyre akse hvor 0 er helt til venstre og 10 er helt til høyre viser fordelingen av ungdomspolitikere akkurat dette(Kolltveit, Karlsen og Aardal. 2022,297).

«Ungdomspolitikere er typisk nok mer «ekstreme» enn partiets velgere generelt. For partiene på høyresiden, Høyre og FrP, plasserer ungdomspolitikere seg i gjennomsnitt mer mot høyre enn partienes velgere. Ungdomspolitikere fra FrP har et gjennomsnitt på over 9. For partiene på venstresiden er det omvendt. Her er også forskjellen større, nesten to skalapoeng. Ap, SV og Rødts ungdomspolitikere plasserer seg langt til venstre. Ungdomspolitikere fra SV har et gjennomsnitt på under 1, og ungdomspolitikere i Rødt plasserer seg nesten på null i gjennomsnitt.»

(Kolltveit, Karlsen og Aardal. 2022,297)

Vi ser også at den delen av ungdommen som deltar i disse *formaliserte politiske prosessene*, altså ungdomspartimedlemmene også er en del av den *sakstilknyttede-aktivistiske* ungdomsbølgen Ødegård&Berglund (2008,595) omtaler (Gjerløw and Langsæther 2017). Kolltveit et al. (2022,296) viser gjennom en innledende undersøkelse i et langtidsprosjekt om ungdomspolitikken hvordan ungdommen som faktisk deltar viser seg frem. Resultatene av den innledende runden viser at andelen ungdomspolitikere over hele det politiske spekteret deltar aktivt i det formaliserte ytringsmiljøet. Gjerløw&Langsæther (2017) understøtter også dette gjennom intervjuene sine av ungdomspartiledere.

Kristian Tønning Riise, tidligere leder i Unge Høyre sa blant annet: «Man får en intuitiv forståelse for hvordan de politiske prosessene fungerer. [...] veien fra idé til praktisk politikk, og hvordan man får gjennomslag for en sak. Man får trening i å skrive politisk, og ikke minst medietrening [...]» (Gjerløw and Langsæther 2017).

Av 478 respondenter viser undersøkelsen til Kolltveit et al. (2022) at 25% har skrevet innlegg i lokalavisen og 21% har blitt intervjuet av lokalavisen. Det vises også til at hele 49% har holdt innlegg på valgmøter og enda flere (62%) har deltatt på slike debattmøter (Kolltveit et al. 2022,296). Ungdomspartiene har for lengst akseptert fenomenet medialiseringen (Kolltveit et al. 2022) og Hjarvard (2008), samt intervjuobjektene til Gjerløw&Langsæther (2017,25) beskriver media, den fjerde statsmakt, som en integrert del av politikken. *Medialiseringen* beskrives av Hjarvard (2008,106; Asp, 1986,359) som en prosess hvor et politisk system i stor grad kan påvirkes av hva og hvordan media ønsker å fremstille politikken. I tillegg til å opptre i tradisjonelle media viser også dataene fra Kolltveit et al. (2022,296) til hvordan 39 prosent av ungdom hadde engasjert seg i diskusjon på sosiale medier i stor eller meget stor grad som en del

av valgkampaktivitet. Både tradisjonelle medier og sosiale medier tilbyr åpenbart plattformer som ungdommen er vant med og anvender hyppig i valgkampsammenheng(Gjerløw and Langsæther 2017,25; Kolltveit et al. 2022,296), men også generelt sett som arena for politisk påvirkning(Coe et al. 2016; Coe and Vandegriff 2015; Gjerløw and Langsæther 2017).

2.2.4. De ambisiøse:

Selv om sikkerhetsspørsmålet og trusler åpenbart utgjør en kritisk faktor for mange ungdomspolitikere(Kolltveit et al. 2022,301) viser undersøkelsen til Kolltveit, Karlsen og Aardal (2022,300) tydelig at mange ungdomspolitikere også har ambisjoner om politisk makt. Over halvparten (53%) av de 477 respondentene kunne tenke seg fremtidig verv som Stortingsrepresentant, mens flere kunne tenke seg viktige politiske roller som statsråd (45%), statssekretær (38%) eller til og med statsminister (20%)(Kolltveit et al. 2022,300). Eilertsen finner at det ikke er «overraskende hvis fremveksten av media har hatt stor betydning her.»(Eilertsen 2014,72). Lignende teoretisering med en medieaktivistisk ungdom som undersøkelse er også gjort i USA(Fisher 2012). Han understreker at han i sin studie bare kan måle ambisjon og mulighet på positive(bekreftede) tilfeller. Altså tidligere ungdomspolitikere som til syvende og sist ble stortingsrepresentant, statssekretær eller statsråd. Han finner det han kaller for en svært sterk sammenheng mellom (nasjonal) ungdomspolitisk bakgrunn og regjeringsmedlemskap, selv om han påpeker at et viktig spørsmål er om funnet best «fanger opp politikernes ambisjoner eller muligheter.»(Eilertsen 2014,72).

2.3. DET ANNET MEDIKJØNN:

Selv om Stortingets kjønnsbalanse kan sies å ha stabilisert seg ved relativt god kjønnsbalanse blant annet vist av Narud, Allern og Karlsen (2014,300)&(Allern, Karlsen, and Narud 2019,234) vises det av Thesen and Yildirim (2023,583) at denne utviklingen ikke nødvendigvis har fulgt i media. De viser at når det tas høyde for andel menn versus kvinner som sitter på Stortinget viser det seg at taletid og synlighet internt i Stortingssalen er relativt balansert, men at biaset i media forblir (Midtbø 2011,241; Thesen and Yildirim 2023,583). Det er et stort, noe omdiskutert(Midtbø 2011,241) ubegrunnet gap mellom kjønnene i mediebildet(Thesen and Yildirim 2023; Yildirim et al. 2023). En faktor som

derimot ikke tas hensyn til for å forklare eller avise hypotesen om kjønns-gapet er ungdomspolitisk bakgrunn. Sitatet fra Kristian Tønning Riise gjør seg også her gjeldende «Man får trening i å skrive politisk, og ikke minst medietrening[...]»(Gjerløw and Langsæther 2017,24). Den utjevneende effekten kan også sees i et slags Darwinist-perspektiv der både kvinner og menn fra ungdomspolitikken kan tåle slitasjeeffekten(Berglund and Winsvold 2005; Kolltveit et al. 2022), men bare de som er hardhudet nok til å stå i media vil naturlig komme i bedre maktposisjoner(Santos 2023,56). Ungdomspolitikere, som det vises av(Kolltveit et al. 2022), utsettes i stor grad(58%) for hatefulle ytringer. Beklagelig nok kan det likevel kanskje tenkes at kvinnelige Stortingspolitikere med ungdomspolitisk erfaring utsettes for en slags herdingsprosess og gror tykkhudet, «thick skin»(Santos 2023).

2.4. HULLET I TEORIEN:

Når det kommer til blandingen av kjønn, ungdomspolitisk engasjement og mediesynlighet eksisterer der teori på tvers to av de tre variablene, men som en helhet finnes det ikke tilfredsstillende med forskning på området. Det er derfor svært interresant å binde sammen disse tre variablene og se om ungdomspolitisk engasjement kan ha en innvirkning på gapet mellom menn og kvinner i mediebildet. Som følge av teorien er tre hypoteser dannet og skal videre i oppgaven undersøkes empirisk.

2.4.1. MINE HYPOTESER:

Nullhypotese 1

Tidligere tillitsverv i et ungdomsparti har ingen innvirkning på mediesynligheten (her regnet i artikler per måned) til Stortingspolitikere.

Hypotese1:

Stortingspolitikere med tidligere verv fra ungdomsparti har høyere mediesynlighet (her regnet i artikler per måned) enn Stortingspolitikere uten ungdomspartierfaring.

Nullhypotese 2:

Ungdomspolitisk erfaring vil ikke ha noen effekt på kjønnsforskjellene blant Stortingspolitikere i mediebildet.

Hypotese2:

Ungdomspolitisk erfaring vil ha en utjevneende effekt på kjønnsforskjellen blant Stortingspolitikeres mediesynlighet(her regnet i artikler per måned).

Hypotese3:

Forutsatt at menns mediesynlighet også øker, vil Kvinners mediesynlighet øke mer enn menns mediesynlighet når kontrollert for ungdomspolitisk erfaring.

3. METODE OG DATA:

Jeg har nå ved å kombinere eksisterende teori vist den substansielle delen av hypotesenes grunnlag og undersøkt potensielle kausalforklaringer (Halvorsen 2008, 57). Jeg gjør gjennom disse forklaringene et forsøk på å gi et utenfrablakk over ungdomspolitisk bakgrunn som påvirkningsfaktor for Stortingsrepresentantene og hvor mye de bruker eller omtales i media. I denne delen skal jeg vise til hvordan kausalforklaringene og grunnlaget i teoridelen skal bygges videre på i den empiriske delen og fremgangsmåten som er brukt for å forsøke å understøtte hypotesene (Halvorsen 2008, 208). Gjennom denne delen skal jeg vise hvordan jeg benytter meg av Negativ Binomial Regresjonsanalyse for best mulig vise hvilken effekt ungdomspolitisk bakgrunn kan ha på mediesynligheten til stortingspolitikere. Først går jeg gjennom definerende metodevalg i oppgaven og følger dette opp med gjennomgang av datasettene og deres bruk og begrensninger før jeg til slutt tar for meg operasjonaliseringen av variablene og hvordan analysen skal gjennomføres.

3.1. KVANTITATIV METODES HINDER OG BEGRENSNING:

En viktig avgrensning å gjøre for at undersøkelsen skal holdes innenfor forskningsspørsmålenes rammer er hvordan analysen skal gjennomføres. Ettersom jeg skal undersøke forekomst av medieoppslag fordelt mellom politikere med og uten ungdomspolitisk bakgrunn faller det mest naturlig å gjennomføre en kvantitativ studie. Selv om en kvalitativ undersøkelse kanskje kunne ha dekket bedre over nøyaktig hvorfor det kan være en sammenheng gir kvantitativ undersøkelse av fenomenet først og fremst en god pekepinn på om det er en sammenheng i det hele tatt.

Som med all annen samfunnsforskning er de dessverre ikke mulig å fullstendig bekrefte hypoteser. Dette er vist av Halvorsen (2008, 181), men han viser også videre hvordan hypoteser og testingen av dem bedre kan hjelpe oss med å forstå et fenomen. Kellstedt & Whitten (2018, 60) etablerer også at gjennom hypotesetesting og for avsløringen av kausalforklaringer er en forsker nødt til å kunne svare til fire

underforliggende premisser for kausalitet. Med andre ord: Skal vi kunne konstantere at ungdomspolitisk bakgrunn er gunnen til høyere mediesynlighet er teorien nødt til å kunne svare på fire hinder for kausalitet(Kellstedt and Whitten 2018, 60). Gjennom teorien forsøker jeg å vise til plausible årsakssammenhenger og tar allerede for meg hvorfor den avhengige variabelen er nødt til å være påvirket av den uavhengige variabelen og ikke omvendt(Kellstedt and Whitten 2018, 60). Da dette i stor grad dekker de første to hinderene i etableringen av kausalforklaring vil jeg videre i analysen ta for meg hinder nummer tre før jeg til slutt tar for meg i et kort avsnitt før konklusjonen om det fjerde hinderet(Kellstedt and Whitten 2018, 60). Dataen presentert under skal gjennom analysedelen brukes til å forkaste nullhypotesen(H_0) og videre empirisk understøtte hypotesene.

3.2. NEGATIV BINOMIAL REGRESJONSANALYSE:

Ved en kontinuerlig numerisk variabel som avhengig variabel viser flere kilder til Poisson regresjonsmodell eller negativ binomial regresjon som beste fremgangsmåte for analyse(Halvorsen 2008, 177-179&196; Long and Freese 2006, 373; Thesen and Yildirim 2023,582). Dataen har stor grad av spredning mellom observasjonene og mange *outliers*(ekstremverdier). Dette gjør at modeller som Poisson regresjonsmodell blir upålitelig på grunn av stor spredning i dataen, også kalt overdispersjon(Long and Freese 2006, 373). Negativ binomial regresjon tar høyde for denne spredningen ved å kontrollere for variasjonen fra gjennomsnittet av dataen. Den høye andelen outliers og stor varians fra gjennomsnittsobservasjonen gjør det modelltilpasningen til en Poisson regresjon vanskelig og favoriserer derfor negativ binomial regresjon.

3.2.1. HVORDAN TOLKE REGRESJONSMODELLEN:

En negativ binomial regresjonsmodell gir en oversikt over dataens endring på bakgrunn av den avgitte variabelen. Dette oppgis deretter i tall over eller under dataens referansepunkt, verdien 1. Det er også viktig å nevne her at dersom det finnes negativ sammenheng vil det kun være markert ved at variabelen viser et utfall på <1 (under 1). Dette er også en av grunnene til at negativ binomial regresjon passer best da den ikke kan vise utfall <0 (under 0) og derfor viser til endring i countdata uten å gi feilaktig inntrykk av negative utfall. Utfall >1 (over 1) vil med andre ord innbefatte positiv sammenheng og

gir dermed en forklaring om flere tilfeller per kategoriøkning. For eksempel vil Stortingserfaring i antall år vise [1.0690***] en marginal positiv assosiasjon for hvert år man har sittet på stortinget. Når det gjelder dikotome variabler som for eksempel kjønn [0.627***] er kategoriendringen oppgitt som en motsetning til noe. Kvinner (vs menn) er da angitt for å skape klarhet, der kategorien i parentes vises til som referansegruppe og variansen i observasjonene altså regnes ut fra denne referansegruppen opp mot gruppen det er kontrollert for.

3.3. INNLEDENDE OM DATASETTENE:

I denne delen skal det foretas en kvantitativ analyse av data fra MaML-datasettet og Norsk Samfunnsvitenskaplige Datatjenestes(NSD) Politikerarkiv videre referert til som *pol/sys*. De spesifikke undersøkelsene om tillitsverv blant politikerne i *Pol/sys* strekker seg over stortingsperiodene mellom 2000 til dags dato, men med best rapportering etter Stortingsvalget i 2005. MaML-datasettet som inneholder mediedataen og flere av de andre variablene er samlet av forsker ved det samfunnsvitenskaplige fakultet ved Universitet i Stavanger, Gunnar Thesen med flere. MaML-datasettet observerer norske politikere fra år 1997, men strekker seg bare frem til 2019. For optimal datakvalitet med de to datasettene kombinert har jeg derfor valgt å avgrense tidsspennet for analysen til mellom starten av stortingsperioden 2005-2009 frem til midten av stortingsperioden 2017-2021. Nærmere bestemt er dataen avgrenset til mellom Stortinget ble satt i oktober 2005 frem til Stortingets sommerferie i juni 2019.

Antallet politikere som er tatt med i analysen er 371 hvorav 118 av disse inngår i observasjonene som regnes som ungdomspolitikere. For ordens skyld var antall politikere som hadde rapportert tillitsverv i *polsys* 411. Noen av disse faller naturlig vekk på grunn av oppgavens avgrensning til bare Stortingspolitikere.

1: Råtabell med fordeling av politikere i antall

	Antall Politikere
Uten ungdomspartierfaring	253
Med ungdomspartierfaring	118
Totalt	371

3.4. DATASETT:

Datasettet fra *po/*sys er basert på spørreundersøkelser blant stortingspolitikere fra etter år 2000 frem til dags dato i tillegg til stortingets biografiside. Likevel eksisterer vesentlige hull i rapporteringen ettersom politikerne i stor grad selv velger hva de oppgir av organisasjonsmedlemskap og (aktiv) deltakelse. Deler av dataen før 2005 varierer i såpass stor grad at det kan såes tvil rundt hvorvidt det har vært systematisk rapportering i det hele tatt. Derfor har jeg valgt å bare inkludere observasjoner fra stortingsperiodene 2005-2019. Datasettet har ved variabelen *akt_organ* gitt tilgang på 1010 forskjellige selvrapporterte tillitsverv innenfor organisasjoner og tillitsverv i partier som stortingspolitikere tidligere har innehatt. Disse organisasjonene har blitt gjennomgått manuelt og kortet ned og viser at 96 av tillitsvervene var tilhørende et av ungdomspartiene som nevnt under operasjonalisering senere i delen om databehandling. Merk også at studentorganisasjonene har blitt ekskludert ettersom flere av disse også er interpartiske ideologiske samarbeid, eller dersom knyttet til partier direkte slik som Senterstudentene og Høyres studenter hovedsaklig opererer som del av partiapparatet innenfor moderpartiet ofte som eget lokallag. Studentpartiene har også blitt skilt fra ungdomspartiene ettersom det her ikke foreligger alderskrav for medlemskap og medlemskap kan stadfestes fra voksen alder, mens i ungdomspartiene og ungdomsorganisasjonene finnes det spredte (og diskuterbare) aldersbegrensninger som i stor grad hindrer voksne tillitsverv i organisasjonene (Kolltveit, Karlsen, and Aardal 2022, 294). Det gir derfor mest mening å skille ut ungdomspartiene som eneste undersøkelsesobjekt når det kommer til involvering i partipolitikken. På grunn av datagrunnlagets mangler har jeg også valgt å manuelt supplere med Eilertsens egne datasett, se vedlegg 2. Dette gir veldig store forskjeller i resultater for datasettet og øker andelen observasjoner med ungdomspolitisk bakgrunn fra skarve 16% til rett over 35%. Vi får da også et tall som er vesentlig nærmere tidligere funn tilsier og får følgende også et mer virkelighetsnært (Halvorsen 2008,68) bilde og mer robust datagrunnlag (Eilertsen 2014; Hooghe et al. 2004; Narud 2006). Dette har vært helt nødvendig for å sikre høy reliabilitet og sørge for at systematiske målefeil blir unngått (Halvorsen 2008,68-71). Eilertsens data strekker seg dessverre ikke lenger enn til stortingssammensetningen etter valget så det kan fremdeles vise mindre målefeil etter endt stortingsperiode i 2017.

Det andre datasettet som benyttes er et nyere datasett med oversikt over antall artikler per politiker hvor nyhetsartikkelen enten omhandler eller er skrevet av politikeren. «The MaML dataset» (Thesen and De Vries 2024) behandler politikeres medie-opptredner over tid, og tone på disse opptrednene. Dette datasettet gir derfor et godt og grundig blikk på hvordan politikere bruker og oppfattes i flere forskjellige mediehus og videre legger også dette datasettet et godt grunnlag for å finne forskjeller mellom hvor aktivt tidligere ungdomspolitikere og politikere uten erfaring fra ungdomspartiene bruker media som en påvirkningskanal.

Den avhengige variabelen blir derfor hentet fra MaML-datasettet hvor `actor_article_count` brukes i samspill med de uavhengige variablene `Ungparti_fac` dummykodet til dikotom variabel fra `act_tillitsverv` for å gjenkjenne politikere som har ungdomspolitisk bakgrunn, og kjønn som også er hentet fra MaML-datasettet. Det skal undersøkes om deltagelse i ungdomspolitikken kan sees i sammenheng med eller i observerbar grad påvirke den avhengige variabelen. Viktig for å forsøke å finne ut om sammenhengene er sporadiske eller om det er korrelasjon mellom variablene er om det kan knyttes sammen over tid og om Stortingspolitikere med ungdomspolitisk bakgrunn som regel er mer fremtredende i media enn de uten denne bakgrunnen.

3.4.1. AVGRENSNING AV DATASETET:

Ettersom denne oppgaven leter etter effekten ungdomspolitiske tillitsverv har på mediesynligheten har det vært hensiktsmessig for hypotesens del å utelate blant annet partiledere ettersom de naturlig opptrer oftere i media og da ikke bare i lys av sitt verv som Stortingsrepresentant. «Hatten» de har på seg tvetydig og fungerer forstyrrende for analysen ettersom medieoppmerksomheten rundt partiledere unektelig er høyere generelt sett enn for den jevne stortingsrepresentant og at det er akkurat i lys av sin rolle som partileder at disse individene ofte blir gitt mer oppmerksomhet i media (Thesen and Yildirim 2023, 581). Dette skaper uforigbare biaser til fordel for opposisjonen ettersom partilederne fra opposisjonen ofte naturlig direkte opponerer partiledere som sitter i regjering i mediebildet. Eksempelvis hopper Jonas Gahr Støres sakstall fra 75 saker da han var ordinær stortingsrepresentant i 2013 til 1037 da han overtok som Stortingsrepresentant med partilederverv i 2014. De følgende hele registrerte årene

varierte mellom 739(2018) og opp til 1886(2017) saker per år skrevet om eller av Støre. Partiledelse kan antas å være en variabel med flere andre underforliggende årsaker til høyere mediesynlighet. Variasjonen i antall artikler hos Jonas Gahr Støre alene og sammen med andre partiledere kan antas å være subjekt for tilfeldige faktorer knyttet til vervet som partileder. Disse drastiske forskjellene øker graden av usikkerhet rundt dataens validitet og legger en større distanse mellom det Kellstedt&Whitten (2018, 200, 207&208) kaller populasjon og regresjonslinje. Kellstedt og Whitten (2018, 189) viser gjennom *The Fundamentals of Political Science Research* at det også alltid innenfor statsvitenskapsforskning finnes det de kaller et *stokastisk*(usikkerhets) element. Dette elementet forsøker man som best mulig å kontrollere for, men de påpeker at der alltid vil finnes variasjon og avvik innenfor politisk forskning, ettersom mennesker handler forskjellig og ikke alltid rasjonelt og forutsigbart. Dette stokastiske elementet er allerede sterkt tilstedeværende i dataen når det kontrolleres kun for forskjellen mellom Stortingspolitikere og ville antagelig vært enda mer merkbart dersom partiledere også var tatt med. Derfor bør det i videre forskning analyseres om fenomenet som skal undersøkes i denne oppgaven også kan sies å gjøre seg gjeldende for andre politiske topp-posisjoner som ikke har fått plass i denne oppgaven.

Statsråder, statsministre og statssekretærer er også av de samme grunnene utelukket fra studien. Dette grunngis først og fremst ved at selv om vanen er at de oftest er det, så trenger faktisk ikke et regjeringsmedlem eller statssekretær å være folkevalgt. Ettersom oppgaven tar sikte på hvordan ungdomspolitisk bakgrunn kan gi nyttige verktøy som er viktige for Stortingspolitikere for å holde en stødig og god medieprofil for å potensielt kunne sikre *opinionsherredømme*(Saglie 2018,242) er det naturlig å utelate grupperinger som i utgangspunktet ikke står på valg. I tillegg er regjeringsmedlemmer som Thesen og Yildirim peker på en marginsgruppe for medieoppmerksomhet ettersom medieoppmerksomheten de tiltrekker seg, i likhet med partilederne, langt høyere enn Stortingspolitikere(Thesen and De Vries 2024; Thesen and Yildirim 2023,581).

3.4.2. POPULASJON:

Dataens populasjon tar utgangspunkt i alle Stortingspolitikere i den gitte tidsperioden, men ekskluderer altså perioder der den aktuelle Stortingspolitikeren har fungert som

partileder, statsråd, statssekretær eller vikariatperioder for disse, men ekskluderer derimot ikke Stortingets presidentskap ettersom dette er en internstilling i Stortinget. Likedan er også viktige internverv som eksempelvis ledere for kontroll- og konstitusjonskomiteen, eller kirke-, utdannings- og forskningskomiteen inkludert ettersom interne verv på stortinget og medieoppmerksomheten disse medfører kan antas, utenom ved ekstraordinære hendelser, å da være gitt av oppgaven som Stortingspolitiker.

Siden det ikke forventes at alle stortingspolitikere med eller uten ungdomspolitisk bakgrunn vil ha lik fremtredende i media og at det er mange variabler som kan spille inn på medieoppslag om eller av en stortingsrepresentant er det mange variabler det både kan og bør kontrolleres for.

3.4.3. OPPERASJONALISERING:

Den avhengige variabelen er en numerisk kontinuerlig variabel som gir antall medieutspill per politiker, delt opp per måned gjennomgående fra oktober 2005 til juni 2019. For å kontrollere skal observasjonene fra polsys som uavhengig variabel deles opp i to grener. Stortingspolitikere med tidligere verv fra et ungdomsparti opp mot politikere som ikke har registrert politiske tillitsverv fra et ungdomsparti. For operasjonalisering har de blitt delt til den dikotome variabelen *Ungparti_fac* som kjennertegner politikerne ved *Med ungdomspartierfaring* = 1 og *Uten ungdomspartierfaring* = 0. For ordens skyld er alle tillitsvervene slik som de er oppgitt i polsys, som tekstdata(Halvorsen 2008,302), nevnt i *vedlegg 2*. Disse overlapper i stor grad, men varierer noe fra vervene som Eilertsen brukte for å isolere ungdomspolitikere i 2014(Eilertsen 2014,93-99). Tillitsvervene som kvalifiserer en politiker til verdien 1(*Med ungdomspartierfaring*) er alle deler av sentralt ledd eller lokallag av ett av ungdomspartiene tilhørende et av Stortingspartiene: Rød Ungdom, Sosialistisk Ungdom, Grønn Ungdom, Arbeiderpartiets UngdomsFylking, SenterUngdommen, Kristelig Folkepartis Ungdom, Unge Venstre, Unge Høyre, Fremskrittpartiets Ungdom(sfylking). Videre er kjønn brukt som uavhengig variabel i Regresjonsmodell 2 hvor det er kontrollert for hvordan kjønn og erfaring fra ungdomspolitikken sammen interagerer med den avhengige variabelen. Det er kontrollert for variabler som indikerer politikerens maktposisjon. Disse variablene skal vise hvordan bruken av media endrer seg etter hvilket forhold politikerens har til regjeringen som for

eksempel partistørrelse og om man er del av regjeringspartier(kontra opposisjon). Alder, ansennitet og årstall(2005-2019) er også brukt som kontrollvariabler.

4. FUNN OG ANALYSE:

Gjennom denne delen skal jeg gjennom det empiriske grunnlaget og tolkning av dette vise effekten ungdomspolitisk bakgrunn har på en Stortingspolitikers mediesynlighet. Først går jeg overfladisk over hva modellene kommer til å vise. Deretter med tallene fra regresjonsanalysen vil jeg ta for meg oppgavens spørsmål og kjerne og gå mer i dybden på tallene som kommer frem av modellene. Først forsøker jeg å svare på hypotesene rundt den avhengige og de to uavhengige variablene og senere om andre variablers innvirkning og dermed konkludere rundt kausalsammenhengenes hinder som nevnt tidligere.

4.1. HVA VISER DATAEN? UNIVARIAT ANALYSE:

Grafene på sidene 27, 28 og 29 tar for seg spredningen i dataen. Som vist av Halvorsen (2008,181&182) kan det først og fremst være lurt å ta for seg hvordan observasjonene våre er fordelt på tvers av de variablene vi skal analysere. For oversiktighet og simplifisering av dataen er det fjernet ekstreme observasjoner fra grafene. Det er for transparens både listet under grafene hvor mange observasjoner som blir utelatt og hvilket utvalg som er med i selve grafen.

2. Råtabell med variabelforklaring, Minste obs. Største obs. og gjennomsnittsobservasjonene.

Variabler	Laveste	Høyeste	Gjennomsnitt	sd
Antall artikler	0.00	156.00	2.22	5.00
Årstall	2005.00	2019.00	2012.10	4.00
Kjønn(Kvinne=1)	0.00	1.00	0.39	0.49
Alder	21.00	83.00	48.12	11.05
Stemmevekt i Stortinget	2.80	35.40	21.63	10.23
Del av Regjeringsparti(Ja=1)	0.00	1.00	0.48	0.50
Ansennitet	0.00	35.00	7.88	6.36
Ungdomspolitiker(Ja=1)	0.00	1.00	0.35	0.48

Et viktig poeng for dataens oversiktighet er at hver observasjon er mer enn bare politikeren den representerer. Den totale summen av observasjoner inkludert er:

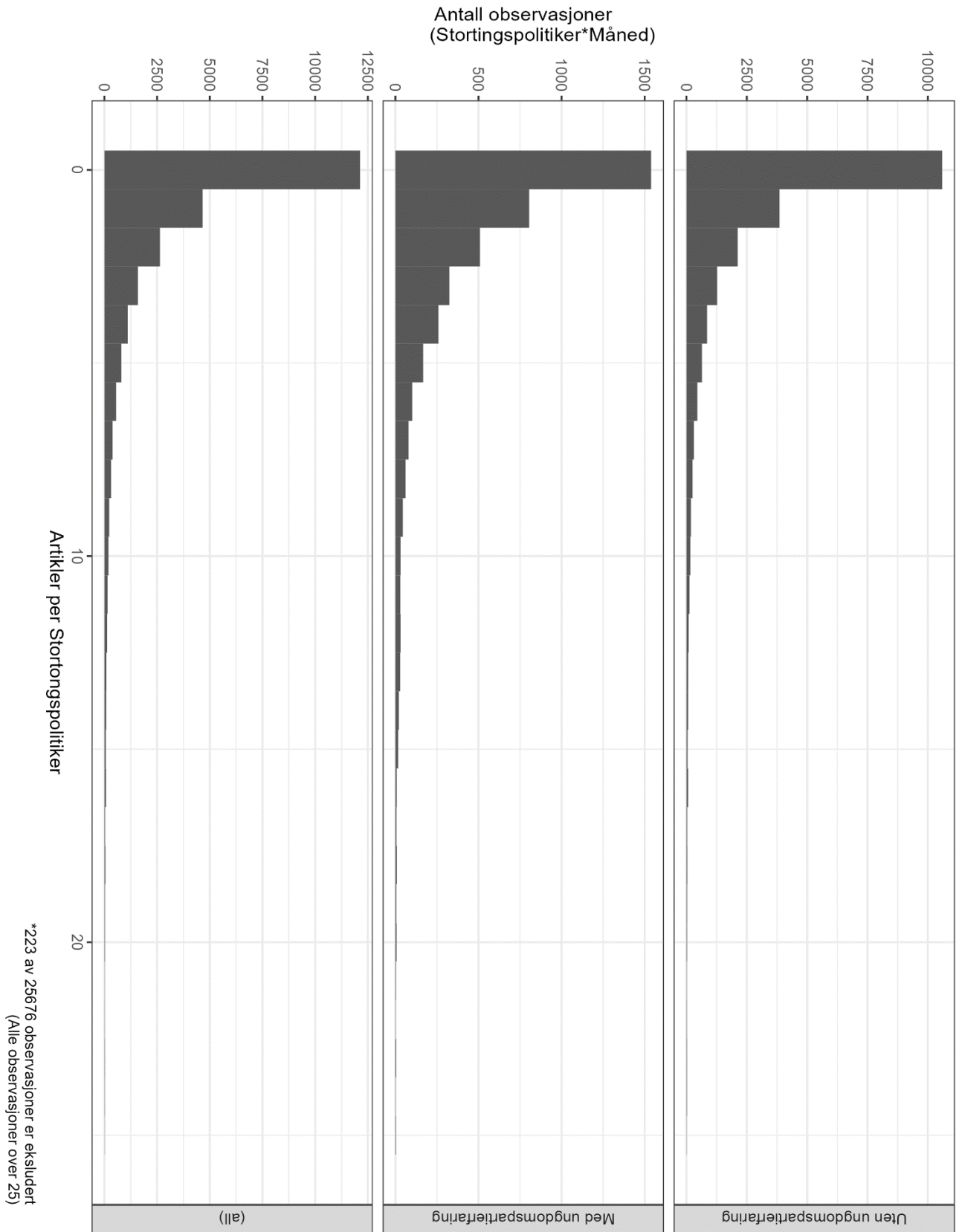
$$\text{Observasjon} = \text{Politiker} * \text{Måneder}$$

Dette ekskluderer som vist i metodedelen hver av månedene en Stortingspolitiker har innehatt et høyere politisk verv som kan tenkes å skape biaser eller kunstig øker graden av usikkerhet rundt ungdomspolitikken innvirkning.

Som råtabellen over viser og som forklart i metodedelen er det stor variasjon i dataen. De viktigste tallene å merke seg her er selvfølgelig hvordan antall artikler varierer stort, med stor andel nullsvar, og bred fordeling, med høyeste mediesynlighet på en måned på 156 artikler på en politiker¹. Likevel ligger gjennomsnittet på artikler per måned og derfor grunnlaget vi kommer til å regne ut fra på bare 2.22 artikler. I datasettet er prosentandelen av observasjonene som har tidligere ungdomspartierfaring rett over 35. Vi kjenner igjen på de to følgende grafene at den store variasjonen som også vises i råtabellen. Vi ser likevel noen tydelige trekk i dataen presentert. Blant annet ser vi på de to grafene en tendens til at politikerne med ungdomspolitisk erfaring har lavere bestandandel nullsvar i sammenligning med dem uten. Med andre ord viser daten presentert at selv om det også er flest null-observasjoner blant de tidligere ungdomspolitikerne sprer observasjonene seg andelsmessig mer utover. Dette vises spesielt godt i grafen på side 28 hvor ungdomspolitikerne viser å tydelig spre seg høyere andeler med både 1, 2, 3, 4 og 5 medieutspill i forhold til null-observasjoner enn det de uten ungdomspartierfaring kan sies å ha. Dette tyder også på en jevnere mediestrøm fra de tidligere ungdomspolitikerne og det vises allerede fra den univariate analysen tendenser til at H1 potensielt kan understøttes av empirien også.

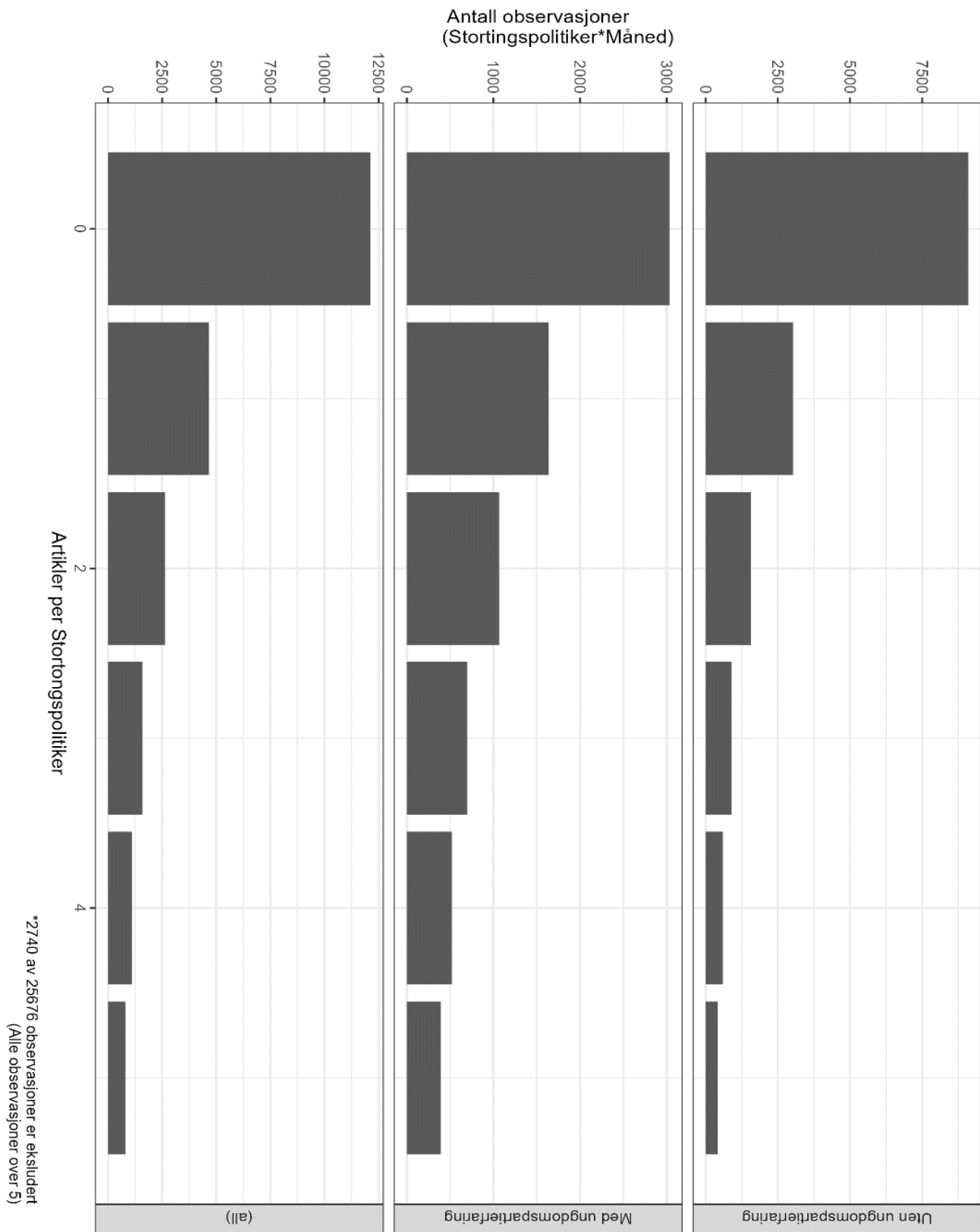
¹ 156 Artikler forekommer hos Trond Giske i Januar 2018. Dette kan knyttes til flere saker med seksuell trakassering som til slutt endte med at han trakk seg som nestleder i Arbeiderpartiet i Januar 2018. Dette kan potensielt også være en forklaring på flere av outlierne, med politiske skandaler der politikerne har vært nødt til å svare på mange medie henvendelser i løpet av en måned, uten at det er dem selv som ønsker å bruke media.

Fordeling av observasjonene
 Observasjoner under 26 artikler per måned

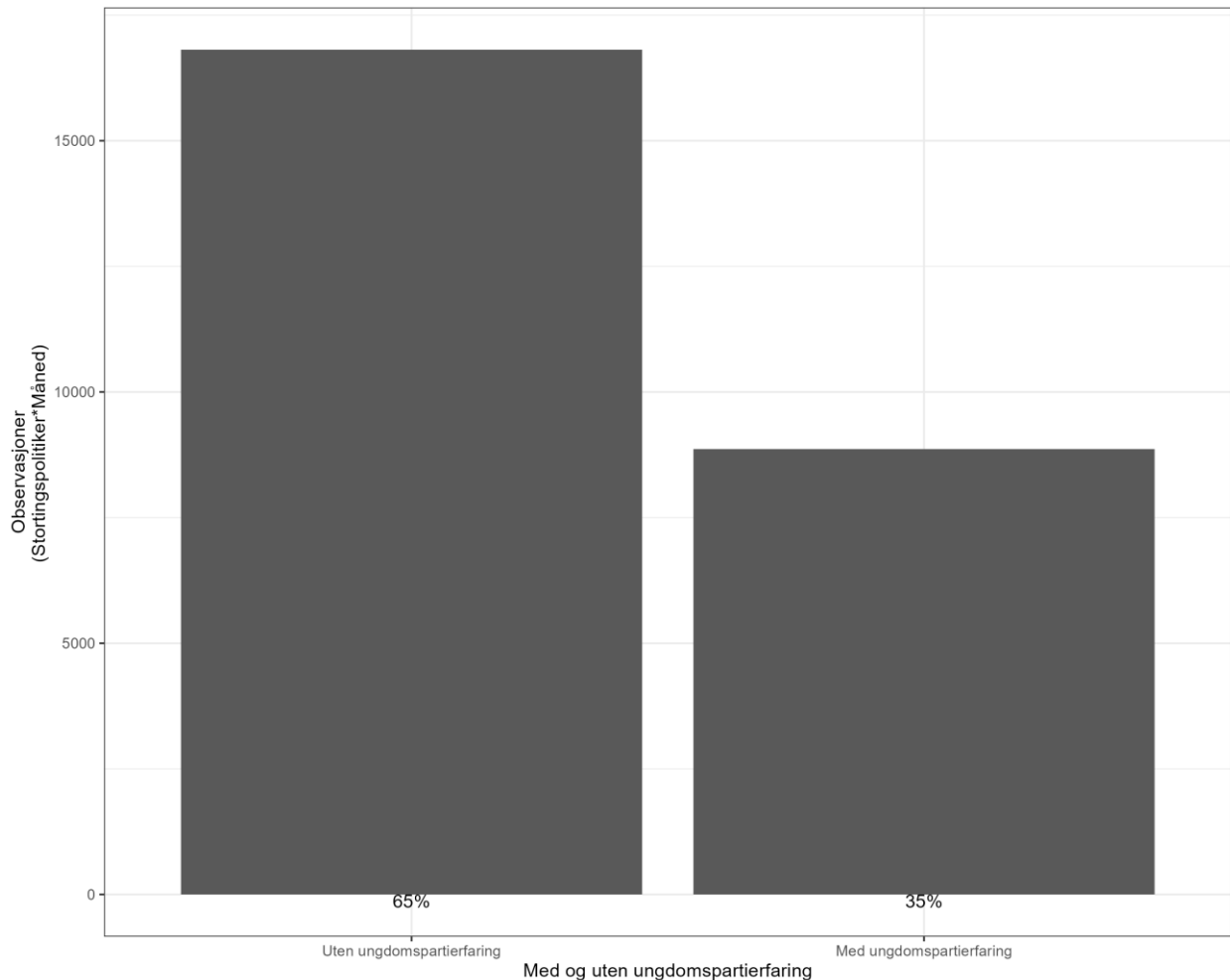

Figur 1: Histogram med spredning av alle observasjoner med under 26 artikler på en måned

Fordeling av observasjonene
 Observasjoner under 6 artikler per måned

Figur 2: Stolpediagram som viser den forholdsmessige fordelingen av alle observasjonene fra 0 til 5

Figur 3: Stolpediagram med forholdsmessig oversikt over andel med versus uten ungdomspolitisk erfaring

Denne grafen beskriver datasettet og antall observasjoner som er brukt til analysen. Delt i politikeres ungdomspolitiske erfaring viser de stolpediagrammet frem fordelingen av observasjoner.

Grafen viser at prosentandel observasjoner (35%) ligger relativt stabilt opp til prosentandelen av politikere med ungdomspolitisk bakgrunn(35%). Det er likevel ikke fullstendig overlapping og avviket kan forklares ved at enkelte Stortingpolitikere kan ha endret jobbsituasjon på månedlig, eller årlig basis, med potensielle permisjoner eller statsrådsplasser.

4.2. De medierettede ungdomspartipolitikerne:

Som det fremgår modellen kan ungdomspolitisk bakgrunn sies å ikke bare ha innvirkning på politiske muligheter, men også på politisk arbeid gjennom media. Ungdomspolitisk erfaring viser i Regresjonsmodell 1 en klar positiv sammenheng med den avhengige variabelen. Dersom en Stortingsrepresentant har ungdomspolitisk bakgrunn vises det i Regresjonsmodell 1 at politikeren vil ha vesentlig høyere [3.8***] predikert mediesynlighet. Vi kan derfor si at empirien også understøtter H1 og gjør hypotesen mer robust.

H1 gjøres også stadig mer sannsynlig ved at p-verdien er såpass lav at den indikerer at vi kan forkaste nullhypotesen. Den lave p-verdien indikerer sterk sammenheng mellom Erfaring fra ungdomspolitikken, kjønn og mediesynlighet. Denne sammenhengen er gitt ved at p-verdien forteller oss at sjansen for å observere en slik påvirkning ved en tilfeldighet er så nære 0 som mulig. Ergo kan vi si at nullhypotesen om at ungdomspartibakgrunn ikke påvirker mediesynligheten til en Stortingspolitiker i det hele tatt kan forkastes (Kellstedt and Whitten 2018, 166).

Ved å forkaste nullhypotesen viser vi altså at Hypotese 1 understøttes videre. Dette gir også et grunnlag for å videre ta for oss kausalforklaringenes tredje og fjerde hinder. Vi kan gjennom Regresjonsmodell 1 etablere et samspill, *kovariasjon*, mellom den avhengige og uavhengige variabelen. Det i tillegg til kontrollering for flere andre faktorer som tilsynelatende ikke har stor innvirkning på utfallet av den uavhengige variabelen, senker sansynlighet for tilfeldiggjorte, *spuriøse*, forhold som kan forklares bedre med en annen variabel. Dette gjør at vi delvis kan understøtte hypotesen om kausalsammenheng mellom tidligere ungdomspolitisk erfaring og mediesynlighet. Hypotese 1 kan ikke fullstendig sies å innebære en kausalsammenheng, ettersom det alltid i mediesynlighet i politikken er mange faktorer, *stokastiske elementer*, som spiller inn, men vi kan likevel si at hypotesen kan understøttes som en plausibel kausalforklaring, understøttet av teori og empiri.

3. Regresjonsmodell, mediesynlighet ~ ungdomspolitisk erfaring + Kjønn + kontrollvariabler

<i>Regresjonsmodell 1: Ungdomspolitisk Erfaring</i>	
(Intercept)	3.0e+43*** (4.5e+44)
År	0.9527*** (0.0072)
Kvinner (vs menn)	0.47*** (0.03)
Alder	0.9895** (0.0036)
Partistørrelse i stemmeandel	0.9527*** (0.0029)
Regjeringsparti (vs opposisjon)	0.743*** (0.047)
Stortingserfaring i antall år	1.1721*** (0.0064)
Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)	3.8*** (0.3)
Num.Obs.	25532
AIC	152547.0
Log.Lik.	-76264.479
<ul style="list-style-type: none"> • p < 0.1, * p < 0.05, ** p < 0.01, *** p < 0.001 	

Regresjonsmodell 2 tar for seg de samme variablene, trekker fra de kvinnelige observasjoner med ungdomspolitisk erfaring og legger dem til som en egen variabel, Kvinner (vs menn):Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke). Denne analysen viser de samme tendensene, med ungdomspolitikk som forklarende faktor, men er likevel noe mer usikker ettersom den i leddet Kvinner (vs menn):Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke) ikke direkte kan forkaste nullhypotese 2.

<i>Regresjonsmodell 2: Kjønn og Ungdomspolitisk Erfaring</i>	
(Intercept)	2.1e+43*** (3.2e+44)
År	0.9528*** (0.0072)
Kvinner (vs menn)	0.456*** (0.035)
Alder	0.9892** (0.0036)
Partistørrelse i stemmeandel	0.9526*** (0.0029)
Regjeringsparti (vs opposisjon)	0.744*** (0.047)
Stortingserfaring i antall år	1.1721*** (0.0064)
Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)	3.65*** (0.34)
Kvinner (vs menn):Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)	1.12 (0.15)
Num.Obs.	25532
AIC	152548.3
Log.Lik.	-76264.127
• p < 0.1, * p < 0.05, ** p < 0.01, *** p < 0.001	

4.3. KJØNNSFORSKJELLEN:

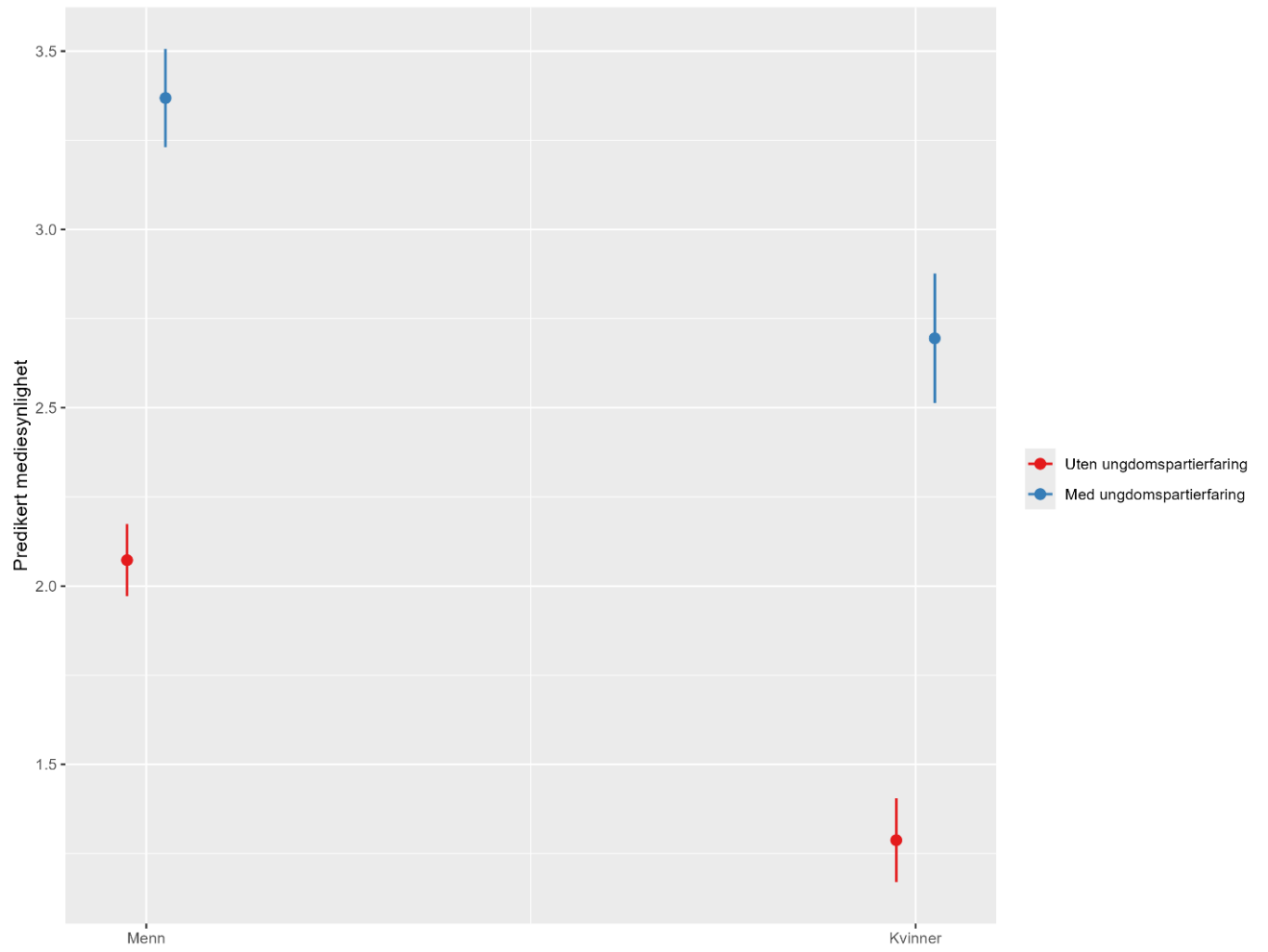
Ved kjønnsdimensjonen ser vi at dataen i den første regresjonsmodellen videre understøtter funnene til Thesen and Yildirim (2023). Det er derimot i Regresjonsmodell 2, når vi kontrollerer for kvinner med ungdomspolitisk erfaring, en tydelig positiv tendens. Prediksjonsmodellen under viser hvordan kjønn og ungdomspolitisk erfaring påvirker hverandre. To viktige funn ved denne prediksjonsmodellen er gitt ved den økte mediesynligheten til kvinner med versus de uten ungdomspartierfaring. Dette plasserer også

Det andre funnet vi må ta for oss er hva som skjer hos de mannlige stortingspolitikere.

Det første som er viktig å nevne er at funnene i denne prediksjonsmodellen, som det også kommer frem av Regresjonsmodell 2 gir støtte til Hypotese 2 og Hypotese 3. Kvinners mediesynlighet når de har ungdomspolitisk bakgrunn er svært forhøyet i forhold til sine kvinnelige kolleger. Ved prediksjonsanalysen går kvinnene fra å være underrepresentert til å kunne sies å være betydelig mer fremtredende i media.

Dersom man i Regresjonsmodell 2 ser på variablene Kvinner (vs menn)[0.456***], Erfaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)[3.65***], og Kvinner (vs menn):Erfaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)[1.12] ser man at ungdomspolitisk erfaring har en positiv effekt for kvinnenenes del. Dessverre viser den statistiske signifikansen ved dette funnet at vi ikke kan fullstendig forkaste nullhypotese 2. Dette vises ved at p-verdien som tidligere nevnt ikke kan utelukke tilfeldiggjorte, *spuriøse*, funn til en grad lavere enn $p=0.05$. Som det går frem av Regresjonsmodell 2 ville da altså verdien, [1.12], også da være markert med en [*].

Vi ser at kvinnene med ungdomspolitisk erfaring har en enormt høy mediesynlighet til sammenligning med de andre kvinnene. Funnene understøtter altså H2 og H3 dersom man ser etter kovariasjon. Den utjevneende effekten funnet tilsier at det kan være positivt for en kvinnelig Stortingspolitiker å ha bakgrunn fra ungdomspolitikken. Likevel tilsier altså en p-verdi >0.5 (over 0.5) at vi ikke med tilstrekkelig grad av sikkerhet kan forkaste nullhypotesen. Ungdomspolitisk bakgrunn gir vesentlig høyere predikert mediesynlighet for både kvinner og menn, men vi kan ikke trygt konkludere med at dataen viser tilstrekkelig bevis for at hypotesene 2 og 3 om utjevneende effekt kan sies å understøttes godt av empirien. Kvinners mediesynlighet øker tilsynelatende mer enn mennenes, men vi kan dessverre ikke si om dette er spuriøse funn eller ikke. Derfor faller hypotesene om en plausibel utjevneende effekt vekk ettersom svaret på det fjerde hinderet på veien til kausalsammenhenger ikke synes å vises i tilfredsstillende grad. Empirien klarer ikke i tilstrekkelig grad å utelukke potensielle spuriøse funn og derfor må videre forskning undersøke om denne teorien kan understøttes også empirisk eller om den må forkastes i sin helhet.

Figur 4: Prediksjonsmodell: Forhold mellom kjønn og ungdomspolitisk erfaring.

5. KONKLUSJON:

Funnene i denne oppgaven er nødvendige funn på veien for å avdekke hvordan ungdomspolitikk påvirker de øverste politiske posisjonene i landet. Likevel må det sies at det også er nødvendig med videre forskning på området for å understøtte funnene mine. Som en del av et medialisert politisk landskap vises det i denne studien at ungdomspolitikk er en faktor som spiller inn på hvor mye en Stortingspolitiker opptrer i mediebildet. Ungdomspolitisk erfaring viser seg som en avgjørende faktor for hvem som generelt sett dukker opp mest i media. Studien min viser at det er en klar sammenheng med gjennomgående høyere mediesynlighet, da forklart spesielt ved den merkbart høyere prosentandelen av tidligere ungdomspolitikere som har opptrådt i media en eller flere ganger, og en lavere andel nullsvar. I tillegg understøtter de negativ binomiale analysene alle de tre hypotesene selv om Nullhypotese 2 dessverre ikke kan forkastes fullstendig.

Det er også teoretisert rundt sammenheng mellom kjønn som begrensende faktor for mediesynlighet og videre i denne oppgaven er ungdomspolitikk knyttet inn som en teoretisk utjevne faktor som videre kan styrke kvinners posisjon i politikken. Likevel finnes det ved statistisk hypotesetesting gjennom regresjonsmodellene og prediksjonsmodellen tilstrekkelig empirisk grunnlag for å understøtte denne hypotesen.

Videre forskning bør også fokusere på hvordan tidligere ungdomspolitikere navigerer medielandskapet og om de for eksempel kan sies å sees mer positivt i media i tillegg til den økte synligheten. Mediekanalen som et verktøy for politikere på tvers av alle aldre, blant annet den yngre garde er et nødvendig område å forske på for å forstå hvordan fremtidens politikk og politiske påvirkning vil se ut. Medialiseringen har kommet for å bli og ungdomspolitikere er svaret partiene sårt trenger for å kunne holde seg relevante i en medialisert demokratisk sphere der politikk myntes og interesse og agenda er noe media selv skaper.

6. BIBLIOGRAFI:

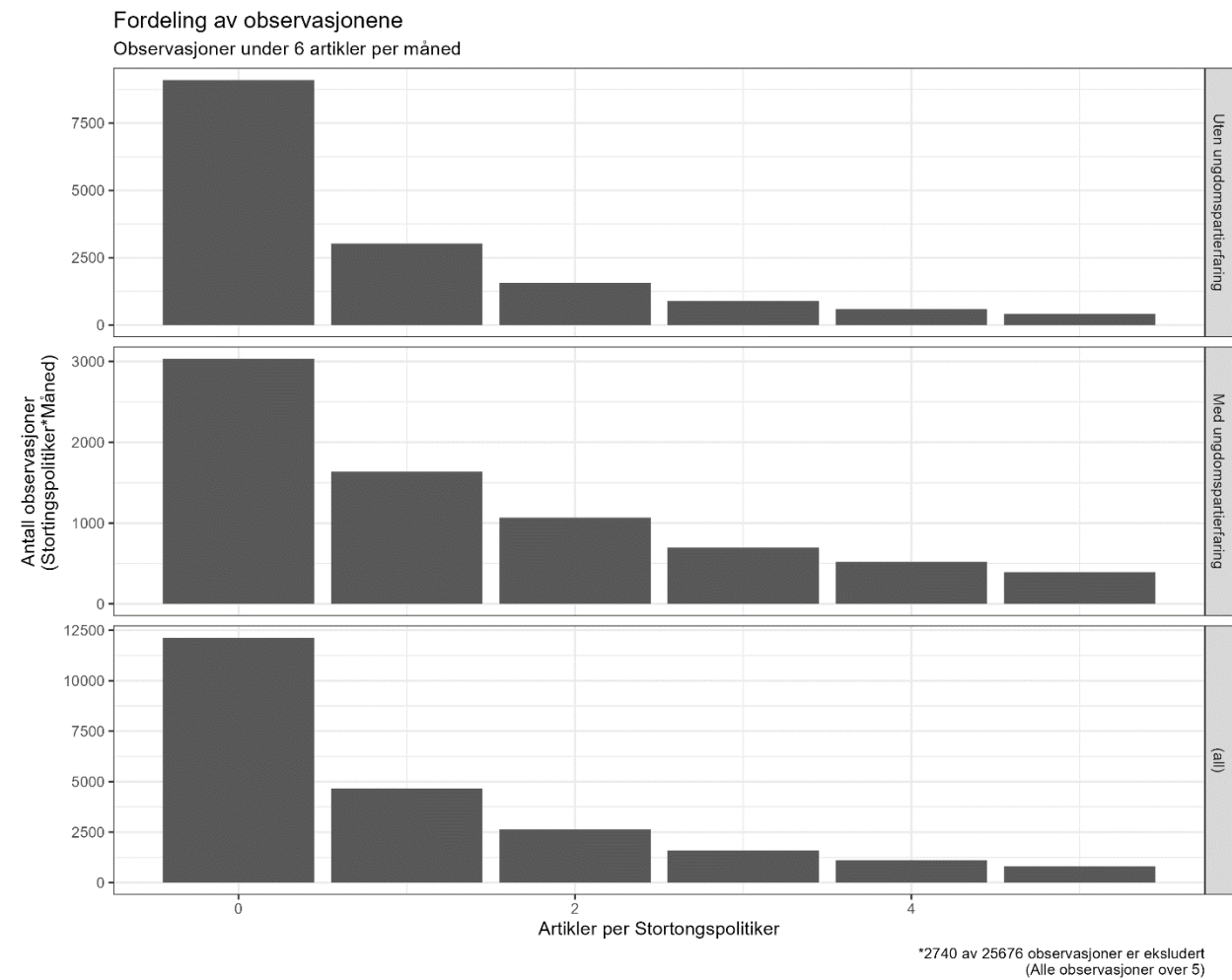
- Allern, Elin Haugsgjerd, Rune Karlsen, and Hanne Marthe Narud. 2019. "Kvinnerepresentasjon Og Parlamentariske Posisjoner." *Tidsskrift for Kjønnforskning* 43(3):230–45. doi: 10.18261/issn.1891-1781-2019-03-07.
- Asp, Kent. 1986. *Mäktiga massmedier: studier i politisk opinionsbildning*. Vol. 13. Stockholm: Akademilitteratur.
- Berglund, Frode, and Marte Winsvold. 2005. *Unge Folkevalgte. Report*. Oslo: Norsk institutt for by- og regionforskning.
- Coe, Anna-Britt, and Darcie Vandegrift. 2015. "Youth Politics and Culture in Contemporary Latin America: A Review." *Latin American Politics and Society* 57(2):132–53. doi: 10.1111/j.1548-2456.2015.00271.x.
- Coe, Anna-Britt, Maria Wiklund, Margaretha Uttjek, and Lennart Nygren. 2016. "Youth Politics as Multiple Processes: How Teenagers Construct Political Action in Sweden." *Journal of Youth Studies* 19(10):1321–37. doi: 10.1080/13676261.2016.1166191.
- Eilertsen, Aleksander. 2014. "Ambisjoner og muligheter: Effekten av ungdomspolitisk bakgrunn på norske stortingspolitikeres karrierevalg." Master thesis.
- Fisher, Dana R. 2012. "Youth Political Participation: Bridging Activism and Electoral Politics." *Annual Review of Sociology* 38(1):119–37. doi: 10.1146/annurev-soc-071811-145439.
- Gjerløw, Haakon, and Peter Egge Langsæther. 2017. "Framtida i Deres Hender. Intervju Med Lederne Av Fire Norske Politiske Ungdomsorganisasjoner." *Samtiden* 126(3):16–25. doi: 10.18261/ISSN1890-0690-2017-03-04.
- Halvorsen, Knut. 2008. *Å forske på samfunnet: en innføring i samfunnsvitenskapelig metode*. 5. utg. Oslo: Cappelen akademisk forl.
- Hjarvard, Stig. 2008. "The Mediatization of Society: A Theory of the Media as Agents of Social and Cultural Change." *Nordicom Review* 29(2):102–31. doi: 10.1515/nor-2017-0181.
- Hooghe, Marc, Dietlind Stolle, and Patrick Stouthuysen. 2004. "Head Start in Politics: The Recruitment Function of Youth Organizations of Political Parties in Belgium (Flanders)." *Party Politics* 10(2):193–212. doi: 10.1177/1354068804040503.
- Katz, Richard S., and Peter Mair. 1995. "Changing Models of Party Organization and Party Democracy: The Emergence of the Cartel Party." *Party Politics* 1(1):5–28.
- Kellstedt, Paul M., and Guy D. Whitten. 2018. *The Fundamentals of Political Science Research*. Third edition. Cambridge: University Press.
- Kolltveit, Kristoffer, Rune Karlsen, and Bernt Aardal. 2022. "Norske Ungdomspolitikere: Hvem Er de, Hva Gjør de, Og Hvor Vil De?" *Tidsskrift for Samfunnsforskning* 63(4):290–305. doi: 10.18261/tfs.63.4.4.

- Long, J. Scott, and Jeremy Freese. 2006. *Regression Models for Categorical Dependent Variables Using Stata, Second Edition*. Stata Press.
- Lukes, Steven. 2012. "Chapter 17 - Power: A Radical View[2005]." Pp. 265–76 in *Contemporary Sociological Theory*. John Wiley & Sons.
- Manin, Bernard. 1997. *The Principles of Representative Government*. Cambridge University Press.
- Matthews, Donald R. 1999. *Parliamentary Representation: The Case of the Norwegian Storting*. Columbus, Ohio: Ohio State University Press.
- Midtbø, Tor. 2011. "Explaining Media Attention for Norwegian MPs: A New Modelling Approach." *Scandinavian Political Studies* 34(3):226–49. doi: 10.1111/j.1467-9477.2011.00270.x.
- Narud, Hanne Marthe. 2006. "Det norske Storting: et 'folketing' eller en samling 'politiske broilere'?" *Norsk statsvitenskapelig tidsskrift (trykt utg.)*. Nr. 4 (2006):359–92.
- Narud, Hanne Marthe, Elin Haugsgjerd Allern, and Rune Karlsen. 2014. "Stortingets Sosiale Sammensetning." Pp. 298–316 in *Stortingets historie 1964-2014*, edited by T. Grønlie. Bergen: Fagbokforl.
- Ødegård, Guro, and Frode Berglund. 2008. "Political Participation in Late Modernity among Norwegian Youth: An Individual Choice or a Statement of Social Class?" *Journal of Youth Studies* 11(6):593–610. doi: 10.1080/13676260802247573.
- Rousseau, Jean-Jacques. 2004. *The Social Contract*. London: Penguin Group.
- Saglie, Jo. 2018. "Hvor Godt Fungerer Partiorganisasjonene – Slik Medlemmene Ser Det?" *Tidsskrift for Samfunnsforskning* 59(3):239–60. doi: 10.18261/issn.1504-291X-2018-03-01.
- Santos, Bárbara. 2023. "Women with Thick Skins: The Experiences of Portuguese Political Candidates with Online Violence." masterThesis.
- Thesen, Gunnar. 2004. "Parti, velgere, media og politikk - Innflytelse på Stortingets dagsorden gjennom representasjon og agendasetting 1985–2001." Institutt for sammenliknende politikk, Universitetet i Bergen, Bergen.
- Thesen, Gunnar. 2007. "Innflytelse på Stortingets dagsorden gjennom representasjon og agendasetting 1985–2001." *Tidsskrift for samfunnsforskning* 48(2):227–56. doi: 10.18261/ISSN1504-291X-2007-02-03.
- Thesen, Gunnar, and Erik De Vries. 2024. "The MaML Datasets: Political Actors, Topics and Tone in 15 Newspapers from Norway, Denmark, Belgium, the Netherlands and United Kingdom."
- Thesen, Gunnar, and Tevfik Murat Yildirim. 2023. "Electoral Systems and Gender Inequality in Political News: Analyzing the News Visibility of Members of Parliament in Norway and the UK." *American Political Science Review* 117(2):575–90. doi: 10.1017/S0003055422000776.

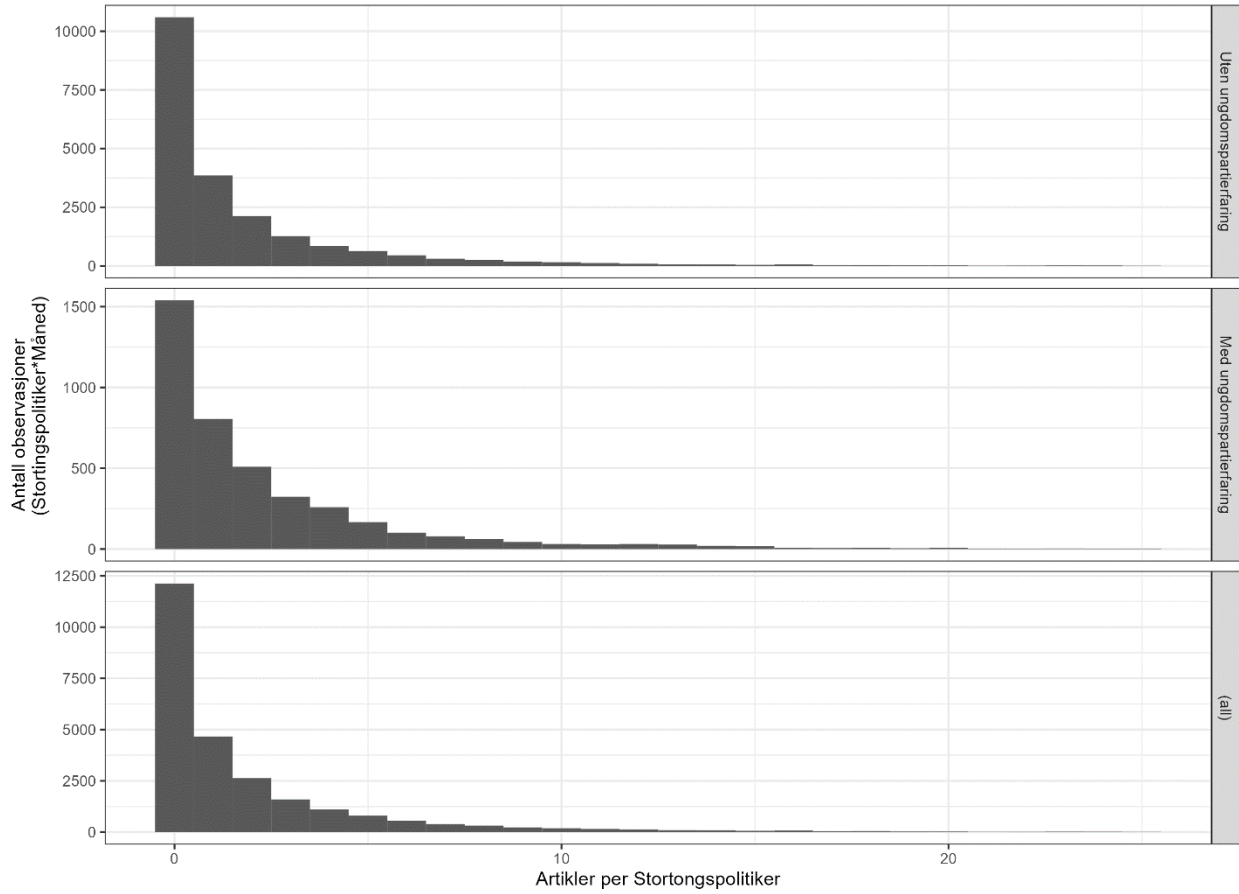
- Toril Aalberg. 2009. "Kritiske Kvinner Og Medievidde Menn – En Empirisk Studie Av Stortingsmedlemmers Forhold Til Norske Medier." *Norsk Medietidsskrift* 16(2):100–119. doi: 10.18261/ISSN0805-9535-2009-02-02.
- Weiss, Julia. 2020. "What Is Youth Political Participation? Literature Review on Youth Political Participation and Political Attitudes." *Frontiers in Political Science* 2.
- Yildirim, Tevfik Murat, Gunnar Thesen, Will Jennings, and Erik De Vries. 2023. "The Determinants of the Media Coverage of Politicians: The Role of Parliamentary Activities." *European Journal of Political Research* 62(4):1369–88. doi: 10.1111/1475-6765.12580.

VEDLEGG 1:

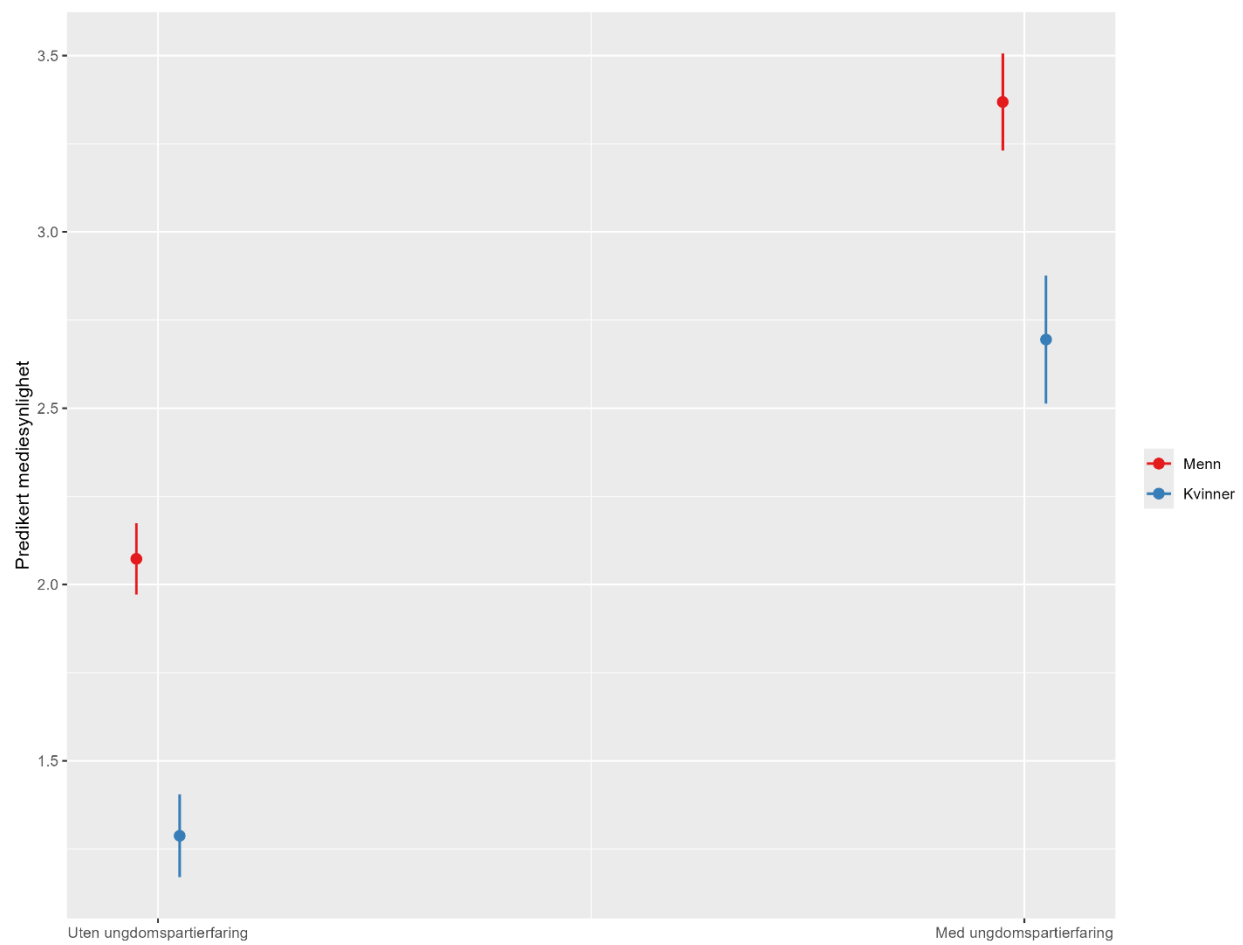
Dette vedlegget inneholder alle grafer og tabeller nyttet gjennom bacheloroppgaven.

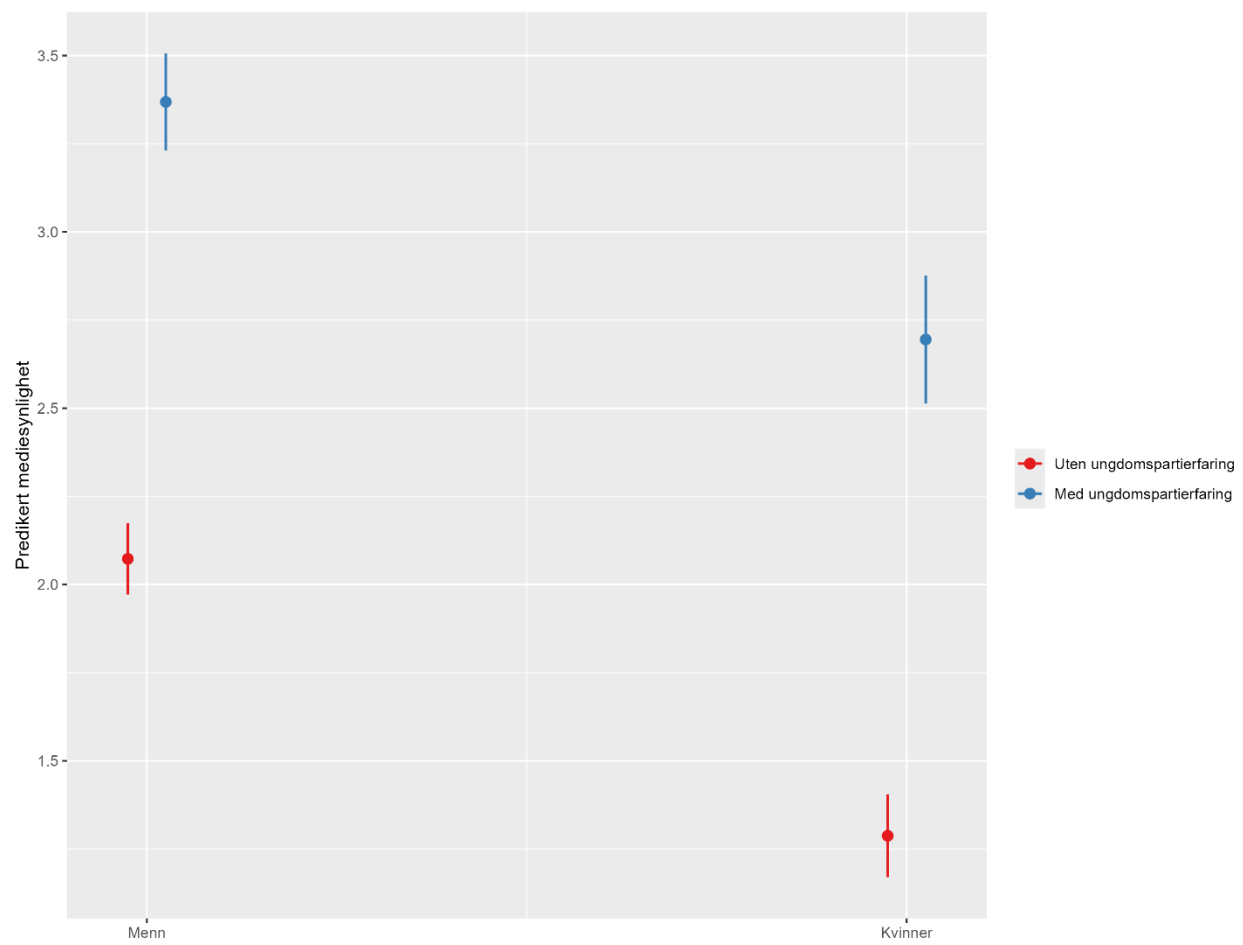

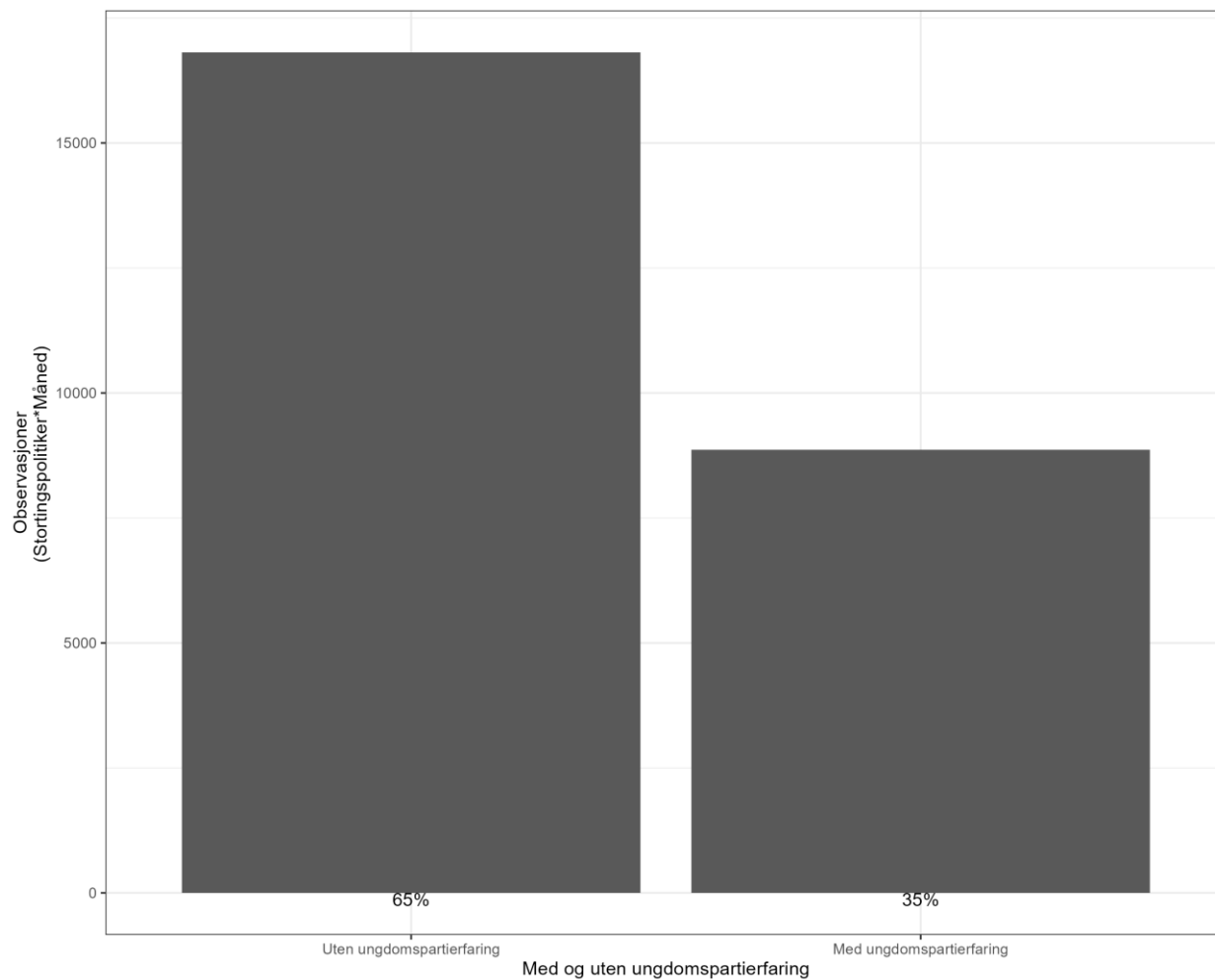
Fordeling av observasjonene
Observasjoner under 26 artikler per måned

*223 av 25676 observasjoner er ekskludert
(Alle observasjoner over 25)

5: Råtabell med fordeling av politikere i antall

	Antall Politikere
Uten ungdomspartierfaring	253
Med ungdomspartierfaring	118
Totalt	371

Råtabell med variabelforklaring, Minste obs. Største obs. og gjennomsnittsobservasjonene.

Variabler	Laveste	Høyeste	Gjennomsnitt	sd
Antall artikler	0.00	156.00	2.22	5.00
Årstall	2005.00	2019.00	2012.10	4.00
Kjønn(Kvinne=1)	0.00	1.00	0.39	0.49
Alder	21.00	83.00	48.12	11.05
Stemmevekt i Stortinget	2.80	35.40	21.63	10.23
Del av Regjeringsparti(Ja=1)	0.00	1.00	0.48	0.50
Ansennitet	0.00	35.00	7.88	6.36
Ungdomspolitiker(Ja=1)	0.00	1.00	0.35	0.48

6. Regresjonsmodell, mediesynlighet ~ ungdomspolitisk erfaring + Kjønn + kontrollvariabler

Regresjonsmodell 1: Ungdomspolitisk Erfaring	
(Intercept)	3.0e+43*** (4.5e+44)
År	0.9527*** (0.0072)
Kvinner (vs menn)	0.47*** (0.03)
Alder	0.9895** (0.0036)
Partistørrelse i stemmeandel	0.9527*** (0.0029)
Regjeringsparti (vs opposisjon)	0.743*** (0.047)
Stortingserfaring i antall år	1.1721*** (0.0064)
Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)	3.8*** (0.3)
Num.Obs.	25532
AIC	152547.0
Log.Lik.	-76264.479
<ul style="list-style-type: none"> • p < 0.1, * p < 0.05, ** p < 0.01, *** p < 0.001 	

<i>Regresjonsmodell 2: Kjønn og Ungdomspolitisk Erfaring</i>	
(Intercept)	2.1e+43*** (3.2e+44)
År	0.9528*** (0.0072)
Kvinner (vs menn)	0.456*** (0.035)
Alder	0.9892** (0.0036)
Partistørrelse i stemmeandel	0.9526*** (0.0029)
Regjeringsparti (vs opposisjon)	0.744*** (0.047)
Stortingserfaring i antall år	1.1721*** (0.0064)
Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)	3.65*** (0.34)
Kvinner (vs menn):Efaring fra ungdomspolitikk (vs ikke)	1.12 (0.15)
Num.Obs.	25532
AIC	152548.3
Log.Lik.	-76264.127
<ul style="list-style-type: none"> • p < 0.1, * p < 0.05, ** p < 0.01, *** p < 0.001 	

VEDLEGG 2:

I dette vedlegget finnes alle observasjonene som er oppgitt som ungdomspolitisk bakgrunn. Dette er for å sikre etterprøvbarhet. OBS! Ungdomspartiene er ikke fraskilt hverandre og er bare regnet som ungdomsparti, enten det er lokalt eller nasjonalt nivå. Eilertsen deler dataen sin, men observasjonene her er en samling av alle med lokal og nasjonal ungdomspolitisk bakgrunn fra Eilertsens datasett.

Politikere med Ungdomspartibakgrunn

Olav Akselsen
Per-Willy Amundsen
Anders Anundsen
Siri Hall Arnøy
Marit Arnstad
Henrik Asheim
Elisabeth Aspaker
Jorodd Asphjell
Nikolai Astrup
Åsmund Aukrust
Olav Gunnar Ballo
Karita Bekkemellem
Magnar Lund Berge
Fredric Holen Bjørdal
Anne Marit Bjørnflaten
Christian Tynning Bjørnø
Vidar Bjørnstad
Sivert Haugen Bjørnstad
Haakon Blankenborg
Kjell Magne Bondevik
Lars Peder Brekk
Børge Brende
Tina Bru
Sylvia Brustad
Julie Christiansen
Lise Christoffersen
André Oktay Dahl
Øystein Djupedal
Odd Einar Dørum
Åsa Elvik
Robert Eriksson
Per-Kristian Foss
Ranveig Frøiland
Peter Christian Frølich

Ungdomspartier som oppgitt i Polsys

Sentralstyret I Unge Venstre,
Internasjonalt Utvalg I Unge Venstre
Sentralstyret for SU
Sentralstyret I Sosialistisk Ungdom (Su)
Arbeidsutvalget i SU
Akershus Unge Høyre
Bærum Unge Høyre
Vest-Agder Fremskrittspartiets Ungdom
Unge Høyres Landsforbund
Unge Høyre
Trondheim Unge Høyre
Styret I Stavanger Unge Høyre
Sosialistisk Ungdom
Sør-Trøndelag Unge Høyre
Sentralstyret Sosialistisk Ungdom
Sentralstyret I Unge Venstre
Sentralstyret i Unge Høyres Landsforbund
Sentralstyret i Unge Høyre
Sentralstyret I Sosialistisk Ungdom
Senterungdommens sentralstyre
Senterungdommens Landsforbund
Senterungdommen
Senterungdomen
Rogaland Unge Høyre
Rogaland Senterungdom
Østfold Sosialistisk Ungdom
Oslo Unge Høyre
Oppland Senterungdom
Norges Unge Venstre
Nordland Senterungdom
Internasjonalt Utvalg I Unge Venstre
Hordaland Unge Høyre
Hedmark Senterungdom
Fremskrittspartiets Ungdom

Trond Giske
Peter Skovholt Gitmark
Gunn Karin Gjøl
Ola D. Gløtvold
Trine Skei Grande
Arild Grande
May-Helen Molvær Grimstad
Kent Gudmundsen
Steinar Gullvåg
Tore Hagebakken
Stine Renate Håheim
Kristin Halvorsen
Eva Kristin Hansen
Bjarne Håkon Hanssen
Knut Arild Hareide
Valgerd Svarstad Haugland
Stefan Heggelund
Ingrid Heggø
Trond Helleland
Linda C. Hofstad Helleland
Martin Henriksen
Britt Hildeng
Line Henriette Hjemdal
Bent Høie
Bård Hoksrud
Heikki Eidsvoll Holmås
Dagfinn Høybråten
Anniken Huitfeldt
Beate Heieren Hundhammer
Torbjørn Røe Isaksen
Thorbjørn Jagland
Lena Jensen
Frank J. Jenssen
Kristin Ørmen Johnsen
Arve Kambe
Rolf Terje Klungland
Ulf Erik Knudsen
Martin Kolberg
Synnøve Konglevoll
Leif Helge Kongshaug
André Kvakkestad
Heidi Larssen
Ulf Leirstein

Drammen Og Buskerud Unge Høyre
Bergen Unge Høyre
Bærum Unge Høyre
Arbeidsutvalget I Rogaland Unge Høyre
Akershus Unge Høyre
Buskerud Fpu
FpU
Moss FpU
Østfold FpU
Styret for Trondheim SU
Styret for Sør-Trøndelag SU
SUs sentralstyre
SULs internasjonale utvalg
SULs politiske utvalg
SULs sentralstyre
SULs organisatoriske utvalg
Fpus Sentralstyre
FrUs sentralstyre
Buskerud FpU
Drammen FpU
Hordaland SU
SU
Molde FpU
Møre og Romsdal FpU
Trondheim FpU
Sør-Trøndelag FpU
Bærum AUF
Akershus AUF
Landsstyret i AUF
Sentralstyret i AUF
AUF
AUF i Møre og Romsdal
Porsgrunn AUF
Telemark AUF
Trysil Auf
Auf I Hedmark
AUF i Østfold
AUFs sentralstyre
AUF i Nord-Trøndelag
KrFUs Sentralstyre
KrFU
Auf
AUF i Oppland

Hege Haukeland Liadal
Tord Lien
Jon Lilletun
Kårstein Eidem Løvaas
Arne Lyngstad
Ingvild Vaggen Malvik
Marianne Marthinsen
Torgeir Micaelsen
Ola Borten Moe
Sverre Myrli

Harald T. Nesvik
Marit Nybakk
Helga Pedersen
Jan Petersen
Geir Pollestad
Afshan Rafiq
Bror Yngve Rahm
Lars Rise
Raymond Robertsen
Sveinung Rotevatn
Jørund Rytman
Anita Apelthun Sæle
Reidar Sandal
Jan Tore Sanner
Karl Eirik Schjøtt-Pedersen
Jan Simonsen
Erna Solberg
Bård Vegar Solhjell
Ketil Solvik-Olsen
Jens Stoltenberg
Hadia Tajik
Inga Marte Thorkildsen
Bjørg Tørresdal
Anette Trettebergstuen
Lene Vågslid
Snorre Serigstad Valen
Trygve Slagsvold Vedum
Kristin Vinje
Erlend Wiborg
Anne Tingelstad Wøien
Anne Tingelstad Wøien

Oppland AUF
Ski AUF
AUF i Akershus
Møre Og Romsdal Senterungdom
Bergen Auf
AUFs valgkomité
AUFs kontrollkomité
AUF i Oslo
Buskerud AUF
Styret For Troms Auf
Rogaland AUF
Styret i Stavanger AUF
Styret I Rogaland Auf
Krfu
Strand AUF
AUF i Rogaland
Sotra AUF
Styret i AUF i Hordaland
Hedmark AUF
Styret i AUF i Oslo